

ஸ்ரீ:
மதராஸ் ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின்
தமிழ் வெளியிடு தெ. 24.

MADRAS SATHGRANTHA PRAKASANA SABHA
TAMIL PUBLICATION NO. 24.

ஸ்ரீராமா நுஜ பூஷணம்

1. எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பற்றிய
அசிய பெரிய பல உபத்யாஸங்கள்.
2. ஆச்சாரியர்களை அஷ்டாத்யாயி

இவை
ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதீபாதிபயங்கரம்
ஆண்ணந்தராசாரியர்
எழுதியவை.

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸுதாசன அச்சுக்கடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

விலை 0-12-0

1949

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமானுஜ பூஷணம்

1. ஸ்ரீ பெரும்புதூர் மாமுனிவன் பெருமையநுபவம்

பக்கம் 1-4

2. ஸ்ரீ ராமானுஜன் திருநாமவைபவம் பக்கம் 4-10

3. ஸ்ரீ “ராஜஹம்சம்-ப்ருங்கராஜம்-எதிராஜம் ஈடே” பக்கம்

10-21

4. யதிராஜ சப்ததியும் எம்பெருமானாரும் பக்கம் 21-27

5. மார்கழி நீராட்டமும் - எம்பெருமானாரும் பக்கம் 27-31

6. எம்பெருமானாரும் - திருக்கோட்டியூரும் பக்கம் 31-36

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன்

ஸ்ரீ இவஞ்ஞாவி ஸம்பிரதாய நத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதாஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசக ஸபையின் வெளியீடு]

ஆதிர்யர்: ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

பெரும்பூதார் மாமுனிவன் பெருமையதுபவம்

சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் ஏழ்பாருரூப உதித்தருளின எதிராசருடைய பெருமைக் கடலில் ஒரு சிறு திவலைவளவு இப்போது அதுபவிப்போம்.

"ஆழ்வார்கள் நான்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் கமக்கு மண்ணுளகே!—ஏழ்பாரு ரூப உதித்தருளும் சித்திரையில் செய்மதிருவாதிரை "

என்ற மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்துற அதுகூறித்து, சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சித்தனை செய்வோம். இந்த கண்ணுளின் சிறப்பை கம் மணவாள மாமுனிகள் நாமே ஒரு சீரிய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அது வருமாறு:—

"சக்கரபாகராதபாட்ட ப்ரபாகரத்தக்கன்மதம்

சாமிபுத வாதியர் மாங்குலரென்று சதுமறைவாழ்க்திகொள
வெங்கலியின்கனி விதுகமக்கிழையென்று மிகத்தளர் நாள்

மேதினி கஞ்சுமையாறுமெனத் துயர்விட்டு வினக்கியாநாள்
மங்கையராணி பாக்ஞசமுன்னவர் வாழ்வு முனைத்திகொள்

மன்வரிய தென்னசமகாபுரி மாமணிமற்றமுமவத்திகொள்
செங்கயல்வானிகள்கூழ் வயலநாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதார்ச்

சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நானே " என்பதாம்.

இப்பாகரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருங்க வுணரப்போயிங்கு.

எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பவபவ மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகின் கித்த வேதங்களுக்கு ஏனாத பொருள்களை ஏற்றிடுகைத்துத் தத்துவார்த்தங்களை கோடாயப் புத்தியிருந்தார்கள்; அதனால் வேதங்களும் "கமது கதி இப்படியாயிற்றோ! " என்று

சாவவும் வருத்திக்கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைத்த அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்குகிட்டன. “நாளைக் காட்டிய வேதம் கனிப்புற்றது” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், இத்திவையகில் கலிபுருஷன் தெனொளாகச் செங்கோல் செறுத்திக் கொண்டு நனது பாக்யமமே ஒங்கி வளருமாறு அசாட்சி புரிந்துவந்தான்; அன்னவதும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “கலியுங் கேடுங் கண்டு கோணியின்!” என்ற மூது வர் மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கின்றியென்று தளர்ச்சி பெய்தத் தொடங்கியிட்டான். “இறத்தது வெங்கலி” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், பூரிப்போட்டியானவன் ‘ஈர்வம்னறா’ என்று பெயர்பெற்றிருந் தாலும், கண்ணார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றதும் அவர்களைப் பஞ்சுச்சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாமலின்றித் தாங்கி விந்து, நிலவர் ஒருவரிருவர் இருப் பினும் இரும்பு ழட்டை தாக்குவதனுப்போல் மிக மெலித்துகிற்பன். உடைபவர் திருவவ தாரத்திற்கு முன்னே கண்ணவர்கள் மிக மெலித்த நிலவர்களே மிக மலித்திருக்கப்பெற்றத னால் பூரிப்போட்டி பொறுக்கொழுந் கணமலினால் மிகவும் தயருற்றுக் கிடத்தான்; அன்ன வன் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, ‘இனி இத்திவையகில் சீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அரிவரும் கண்ணவாகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்’ என்று கிக்கெனத் துணிந்து இனி கமக்குப்பொறுக்கவொண்ணாத பாரம் சிறிதுமீராதென்று தேறித் தயர்விடத் தொடங்கி னன். “பங்கலையோர் தாம் மன்னவந்த கிராமாதுசன்” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து அருமருத்தன்ன ஸ்ரீவலித்திகளை உதகியருளியிருந்தாலும், அவற்றுக்கு ஈர்வதோழுமமான பாசாய் எற்படா மதாம் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமைபாமலுமிருந்ததனால் “கம்முடைய அரிப பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே” என்று அவர்களெல்லாரும் கனிப் பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி கார்த்தங்கள் ஒங்கி கிளக்கப்பெறுமாதவால் கமக்கொரு குறைவில்கூ; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பனைக்கும்படிதான பாக்ஷியம் வாய்க்க ஶ்ரீசமயம் வந்திட்டது” என்ற துணிந்து அன்னவர்கள் அனவிவாத ஆனக் மெய்தத் தொடங்கினர். “தென்குருகை வள்ளல் வாட்டயினா வண்டயிற்றறை வாழ்த்தது” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பாயபதத்தில் பாலாஸ்தேவனாக கிறிற்றிருந்து ஏழலாகும் தனிக்கோல் செறுத்தியிருக்குமிருப்பினும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்கள் கூக் குால் செகிப்படுமாறு வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாய்பை மெத்தையாக கிரித்திருந்த அனைகிட்டுப் புறப்பட்டு சாவன கும்பகர்ண கம்ம கொபாலா திகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்க்கை சாமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரிய வுயிர்க்குரியாய் காத்மெங்கும் பரத்துறையுமிருப்பினும் த்ருப்பி பெருதே கோயில் திருநாலை பெருநாள் கோயில் திருகாரையணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே *பின்னாது வணக்குந் தோதியா னத்திதி பண்ணியிருத்தம், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரின்னாமையின் அச்சாவதாரமும் பயனற்றதாக ஆய்கிட்டதே! என்று வருத்தவேண்டியிருத்தது எம்பெரு

பெரும்பூதர் மாமுனிவன் பெருமையுபவம்

மாணர் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே; இப்பேரியார் இவ்வளவினிற் போத்தவன்றே—“எவ்வு தேச தசாகுலேஷு அய்யாஹத பாக்காஸா, ராமாநுஜர்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்தநாமபிவர்த்த தம், ராமாநுஜர்ய திவ்யாஜ்ஞா பாதிவாஸா முஸ்வஸா, திகந்த வ்யாபிகே பூயாத்ஸா ஸ்ரீ ஸோகஜிஸ்த்வினீ” என்ற கீழேழிபூழி காடெங்கும் போற்றும்படியாக கைவ திவ்ய தேசங் களிதும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமங்கு மென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் ருறை தீர்த்து மகிழ்த் தொடங்கினர்.

ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் கனிப்புறவும், கனிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாதா மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புற வும் அமைந்த என்னுள் சித்திநாயகிச் செய்ய திருவாதிரை பொன்றேயாம்.

இத்திரு என்னுளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் பஞ்சாபுதாழ்வார்களின் ப்ரதூர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஷேனருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனம் பஸ்வருகப் பெரியோர் பணிப்பர். அற்றந்தாதியில் “அடைபார் கமலத் தலர்மகள் கெழுவன் கையாழி யென்னும் படைபோடு வர்த்தகமும் படர்கண்டு ஒன் ளார்க்க கிவ்லும் புடைபார் புரிசங்கமும் இத்தப் பூதவர் காப்பதற்கென்றிடையே இராமா நுசமுனிவாயின கிவ்வத்தே.” என்னும் பாசாத்திலும், “ப்ரதயக் கியதேஷு—தேஷண பாவம் ப்ரபுரம்மத் பரிசுஷணே யதீந்தா:; அப்ருதக் ப்ரதிபக்ஷ யம்மயத்தவை. வய்ருதே பஞ்சபிரபுகதர் முாரோ:” என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் “எம்பெருமானார் பஞ்சாபுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்னும் கிஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. “கிச்சம் த்ராதும் விஷயகியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுய்ரஹன் ஸந் கிஷ்வக்ஷேனா யதிபத்ராபூத் வேதாஸாஸ் திரிதண்ட:” என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் கிஷ்வக்ஷேனாவதாரமென்னும் கிஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் கிஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புபுகிஷ கிரியவுரைத்தோம். அங்கே கண்டு கொள்வது. எம்பெருமானுருடைய பூர்ண கடாசு பாத்ரபூதாய் அவநிறாத்துத் தேவு மற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞாஸா கருட வாழை பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரி சரிதமென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்தகிடத்து “பெளஜகக் வபுரபநாஸ சேஷபோகே யத்ருபம் த்ரிபுவகவந்திதம் ஜகாம” என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தாங்க ஸ்ஷயர்களில் ஒருவரான கடுகஸம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் “நேதார்த வித்தார்த ஸமர்த்தநாய ப்ரத்ற யாந்தாப்ரந்த மதாபநுத்தஸய, கேஷாம்ரக: கேசவய்ருவ தேவ்யாம் தேஜோகிதி: கச்சிதிஸா கிராலீத்” என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “கல்லார் பாயுயிராயாதுசன்” என்ற எண்பதாம் பாசாத் தின் விவாக்கிபொனத்தில்—“அகந்த: ப்ரதமம் ரூபம் கர்ஷ்மணந்து தத:பார், பஸப்தான் த்ருதே யந்த கஸென ராமாநுஜன் ம்ருத:” என்கிற ஆ ஷுவசகம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இத்த ச்வேகத்தில் “கஸென கச்சித் பகிஷ்யதி” என்கிற பாடபாகவும் கடைபடி காண் கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ கிசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, சித்யாருக்தர்க ளனைவரும் இரண்டுவந்து திருவவதரித்தபடியோ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச் தேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி நம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால்

பின்புள்ளாரைவர்க்கும் உஜ்ஜீவகம் தந்தருளியதுபோலவே தமது திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபதீகரித்துள்ளார்கள். இதைச்சிலர் அதிகபோக்தியென்றுகொண்டாலும் அங்மனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு மற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கம் நிரூபிக்கத்தென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாயிற்று.

எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாதுமமுதமாக உள்ளுத்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும், “காணியுமுருப்பொலார்” என்னும் படி யிராசின்ற யதிகளின்படி யன்றியே எம்பெருமானுடைய பரம விசுஷணமான திவ்ய மங்கள் விக்ரஹ ஸங்கிலேச அமைதியை “காஷாய சோபி கமரீயகிகாசிலேசம் தண்டந்ர யோஜ்ஜ்வலகரம் கிமலோபலிதம், உத்யத்திகேசரிப முக்ஷணதூர்தவ புண்டரம் ரூபம் தவாஸ்தி யதிராஜ! ந்ருசோர் மமாக்ரே” என்றும், “உபலிதிரமூர்தவ புண்டரவந்தம் த்ரிஜிகத் புண்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சாணாகதனார்த்தகாஹமீடு கிகயா சேகரிணம் பதம் யதிராம்” என்றும் பூருவர்கள் பரம போக்யமாகப் பேசி யநுபவித்துப்போந்தார்கள்.

இவ்வடிவழகு விஷயமாக இன்சுவையே வடிவெடுத்ததென்னொம்படி எம்பார் அருளிமுள்ள பாகாம்,

“பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாயிய பைந்துவசாடை பதிந்தமருங்கழரும்
மூப்புரிதுலொடு முன்னையிலேந்திய முக்கோல்தன்னழரும்
முன்னவர்தத்திடு மொழிகள் கிறைந்திடு முறுவல்லினாவழரும்
கம்பகமேகிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழரும்
காரிகதன்கழல் ரூபயமுடியும் கணநற்சிகைமுடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன்வடிவழ கென்னிதயத்துளதால்
இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே” என்பதாம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

2. ஸ்ரீ ராமா நுஜன் திருநாமவைபவம்.

உலகுக்கு ஒருவிரான எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப்பற்றியோ திவ்ய சரிதையைப்பற்றியோ, அவாது ஸ்ரீ ஸுவத்திகளிலுள்ள விசேஷங்களைப்பற்றியோ எதேனும் மொரு வகையில் அவருடைய ஸம்பந்தமான அநுபவம் கமக்குப் பரம பகித்திரமாதலால் இப்போது அவருடைய திருநாமத்தைப் பற்றின சிந்தையிலே இழிகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர்க்கு இந்தத் திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராயுமனவில், முன்னோர்களுடைய தூக்கனிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது;—ஸ்ரீராமா நுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீ ராமரோனுடைய தம்பி யென்னும் பொருள்கொண்டது. தசரதாத்மஜனான இராமரோனுக்கு இனையோனாக அவதரித்த லக்ஷ்மணன் என்றபடி. இவன் இடையிடின்றிக் கைக்கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உபையவரும் கைக்கரியத்தையே பெருஞ் செவ்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிருரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே

யோகத்ருஷ்டியினுலித்தவரும் இவர் தமக்கு மாதுவருமான திருமலைச்செயன் டு மாரி
பர் இவர்க்கு ஸ்ரீராமாநுஜனைச் சரமகாணஞ் செய்தருளினர்—என்பதாக.

ஸ்ரீ ராமபிரான் கைகேயியின் வாய்மார்த்தநிலையை நிறைவேற்றும் கியாழமாகக்
காணக்ஞ் செல்லப் புறப்படுமபோது இவையோனான் இவர்க்குமணன் தானும் சிற்ப்பத்தித்தத்
தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினான். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பி
யது எதற்காகவென்னில்; * பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹயா கிரீ ஸாநுஷ்டம் ஸம்ஸ்யதே, அஹம்
ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே * என்பது அப்போது இவ்வினைய பெருமானு
டைய வார்த்தையாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் உலகநிய சிற்கும் ச்லோகம். "தேவரீ
பிராப்யுபோகூட சித்திபூடத்தாழ்வரை முதலானவிகடங்களில் இன்புறும் போது அடி
யேன் ஒழிவின்காலமெல்லாமுடனுய்மன்னி வழுகிரகடினாகன் செய்யப்போகிறேன்"
என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. அப்படியே அவ்வினையோன் தன்னுடைய
வாழ்க்கை முழுவதையும் அடிமையேனும் அத்தானிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தான்.
அவபோலவே ஸ்வாரி உடையவரும் தம் வாழ்க்கை முழுவதையும் தொண்டுபூண்டே கழித்
தருளினவென்பது அவரது தீவ்ய சிந்தையினால் நிகழ் செய்திப்பெற்ற விஷயம். * தென்னா
கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திலைத்ததும் மாறணா செய்த தமிழ்மறை வளர்த்ததும் முத
லானவை. ஒப்புயர்வற்ற கைங்கரியங்களன்றோ. ஆக இக்காரணம்பற்றியே ஸ்வாரிக்கு
ராமாநுஜனென்றும் திருநாமமிடப்பட்டதென்பது மிகப் பொருத்தம். வக்டமண முரி
யென்றும் இனையாழ்வா ரென்றும் வழங்குகின்ற அவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி
சிற்கும்.

இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் உத்தமணனுக்குப்போலவே கண்ணிராணுக்கும்
பொருத்தியதே. 'பவாமஸ்து தம்ரி' என்னுங் காரணத்தினால் கண்ணிராண ராமாநுஜ
னென்னக் குறைவின்கை யன்றோ. ஆனதுபற்றியே முகுத்தமால் யென்னும் உலகமறிந்த
ஸ்தோத்திரத்தில் "ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீ
ஜகாத பாலய" என்ற ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினையே கண்ணிரான் அழைக்கப்
பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணிராணுடையவான அத்தத் திருநாமமே ஸ்வாரி உடைய
வர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்ற கொள்ளுகிற வாரிசாவமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீகேமரீத
தெனிகன் பணித்த யதிராண ஸுபத்திச் "ஸமீதோதய சங்கராதிசர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருத
யாதவப்ரகாக: அவரோதிதவாக் ச்ருதோபார்த்தாத் கபு ராமாவாஜஸ் வ: ஏஷ பூய: " என்ற
ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அமைந்ததாயும்.

கண்ணிராணுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படிகளாலும் ஸாய்மமுண்டு. கண்ண
ிரானாகத் தென்றிரா பகவான செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின
செயல்களும் ஒத்திருக்கையா ற ஒற்றுமையாம் கண்டு கிளுகிக்கப்படுகிறது. மேலே
பெருதலுக்காட்டிய சமீதோதய சங்கராதிசர்வ: இப்படியான யதிராணஸுபத்திச்ச்லோக
ரத்தனத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாய்மம் கிலேடையினுள் சிர்வலிக்குப்பட்டு
ளது: அது உடமொழிக்க: சிவ் ஆழ்த்தவர்கட்கே ஸித்தகக்ஷடியது. அமைப்பற்றிப் பிரகு
விரியவுணாப்போம்; இப்போது இங்கு காம் கிருபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில்
ணம்பத்தப்பா: தாகும். கேண்மின்;—

கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் 16 வகையான ஒற்றுமைகள்.

1. கண்ணிரான் திருவவதாஞ் செய்த இம் நிறைக் கூடம் என்பது உலக
மறித்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் நிறைக்கூடமே. ஸப்படியெனில்; * அயா

ரோடு உயர்விற சென்று அதுவர்தம் பிறவி யஞ்சிறையே * [திருவாய்மொழி 1-3-11]
என்ற சம்பாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றோ.
இஃது * இருந்தருமா ஞானமாதவாய் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறத்தார் ஆசாரியர்.
கண்ணனும் * இருள் என் பிறத்த வம்பாள் * என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாத்தின்
படியும் * வேண்டித் தேவரிக்க—விக்கெய்வாய் வந்து பிறத்தும் * என்ற சம்பாழ்வார்
பாசாத்தின்படியும் இருள்மலிந்த போழ்தன்றோ வந்துபிறத்தது. *

2. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது * ஐரதோஸி தேவதேவே சங்கசக்காதாநா ! *
என்றிறபடியே சங்கெட்டு சக்காமேதவர் நடக்கையனாகவே சுடர்விளக்கத்தோடு திருவாஸ-
தரித்தான். ஆசாரியர் அவதரிக்கும்போதும் கம்போலியரைப்போலே அழதல் அற்று
தல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அகிவரும்
வியப்புறமாது அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறத்த விடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்த
விடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அகாவது) வடமதுரையிலே
பிறத்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் தவாரகை
முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறத்தது ஸ்ரீ பெரும்பூதாரி; இளமையில்
வளர்ந்தது காஞ்சிபுரில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீ ரங்கம், திருவாரப்பண்புரம் முதலான விடங்-
களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு.] * திருமந்திரத்திலே பிறந்து தவபத்திலே வளர்ந்த *
என்றிற சம முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவட்டாசனா மறா மந்திரத்தினால்
ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, தவயம் என்கிற மந்திரத்தின் அநுஸ-
நானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையுமே செவ்வாய்ச்சிவாகக் கொண்குருப்பவ
ரென்க. பிறக்குமி ம் திருமந்தரம்; வளருமிடம் தவயம்—ஆகையாலே இதனால் கண்ண-
னோடு ஒப்புமை.

3. கண்ணபிரான் பிறத்த வயிற்றில் இவனொருவனே பிறக்கவில்லை; * மக்களது
வரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவன் தன் வயிற்றில், சிக்கன வந்து பிறந்து மின்று *
[பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1.] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு;
ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளிலும் உலகுக்கு யாதொரு உதவியும் கேர்த்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்த
தும் இறந்ததமே தெரிபவருகின்றது. இதுபோல, ஆசாரியர் திருவவதரித்த இவ்வனகத்தின்
மற்றும் பல்பேர்களும் ஒக்கப்பிறக்கின்றோர்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு
சன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

4. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றுத் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும்போது
“வஸுதேவோ வஹக் க்ருஷ்ணம் ஐரதூமாந்ரோதகோ யயேன” என்றும்படி போழமான
பெருவெள்ளமும் முழந்தாளனவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரிபவருகிறது. அதுபோல,
ஆசாரியர் சிறிது கஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே “பிறகியென்றுக் கடலும் வற்றிப்
பெரும்பதமாகின்றதாய்” என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற
பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்கிற்றென்க.

5. பாசப்பானுன பெருமான் தனது பெருமைகளை பெல்லாம் மறைத்த அடக்கிக்
கொண்டு சிறு பூத்த கெருப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆபர்களோடே
கலந்த பழகினான்; அதுபோல ஆசாரியரும் யிருஞானச் சிறுமுழியாய்த் தமது ஞான
சக்திப்பெருமைகளைபெல்லாம் மறைத்தற்கொண்டு அறிவின வளிச்சோடே கலந்த பழகி

யிருத்தனர். கண்ணன் இடையர்கனோடுமாத்திரம் கலந்து பழகி யிருந்தானல்லன் ; தன்னை கைதக்க வழிபார்த்திருந்த ஆணுப்பாக்குதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தனன். ஆசாரியரும் தம்மை மாபக்கவெண்ணின் பாதலப்பாசாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித்ததுண்டே.

6. வளர்த்தருளிடத்தில் தீயபுத்திக் கஞ்சனம் வளர்ப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டுவந்து கஞ்சு தீற்றிய முனைபை உண்ணக் கொடுத்தக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனான். இந்தப் பூதனையில் வாலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாத வாப்யதயத்தில் * கம்ஸப்பயுத்தா கில காபி மாயா * என்று மாயை யென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்பாக்குதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் விஷாப்போன்றதா யிருக்கச் செய்ந்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்பதா புத்தியை யுண்புண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கலிலே யிடுபடுத்தி கம்போல்வானா முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியனையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவனா முடிக்கமாட்டான் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து கின்றது.

7. * கன்னச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி * [திருப்பாவை—6] என்றபடி அனாராவேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிப்பர்சத்தால் கொறுக்கி மூறித்து முடித்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆசாரியரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்கஜ் செய்தவனே. (எப்படியென்னில்) மூரிடத்திலிருந்து மற்றொரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகா மெனப்படுவது. இங்கிருந்து காம் அப்பால் கொல்லப் பல வழிகளுண்டு ; காகம் கவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கன்னச் சகடமாகும் ; ஆசாரியருண்டய திருவடி ஸ்பர்சத்தத்தினால் அது தொலைத் தொழிந்ததே யாம். அச்சிராதி மார்க்கமாகிய கல்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தீயவழி களில் செல்லும் ஸாதனம் சிதைத் தொழியுமென்க.

8. கயிற்றினால் காட்டி ஒருவரிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுழையி ழுத்துக்கொண்டு தவழ்த்து இரட்டை மருத மாங்களின் கடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுழை குறுக்காய் கின்ற இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மாங்களின்கண் முறித்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்க யிருத்தார்தமுள்ளது. இன்னொரியாதே கின்ற இரட்டை மருத மாங்கல்போல இன்னொரியாத கின்ற கம்மை கலியமனை பலவுண்டு. பகவத் சிதையில் காண்காவது அக்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸரஃ * என்றும், எழுவது அந்தியாயத்தில் * த்வந்த்வமோதேஹ பாரத * என்றும் பதினாத்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த் வைர் விமுக்தாஸ் ஸுக துஃக்கஸம்ஜ்ஞைஃ * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்துவம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன ; இன்பு தன்பு, அறங்கா மமகாரம், காமக்ரோதம், புண்ணிய பரபம்...என்னு மிவையெல்லாம் இரட்டைகளாம். இவையெல் லாம் ஆசாரியர் திருவடி ஸ்பர்சத்தம் பெற்ற வளக்கே இற்றொழிந்தனவென்க.

9. * வைவமேழங் கண்டாள் பின்னை வாயுளே * என்றும் * வாயுள் வைவகங் கண்ட மட கல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே தண்ணிரான் தனது திருவாயில் ஏழலகங்களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல ஆசாரியரும் 1. ச்ருதிகள், 2. ஸ்மிருதிகள், 3 இதிறாஸங்கள், 4 புராணங்கள் 4 பாஞ்சராத்ரங்கள், 6 ஆழ்வா ருளிக் செயல்கள், 8 ஆசார்ய நியயனைத்திகள் ஆகிய எழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டினர்.

10. பழுவையாற்றில் தூர் மடுவில் இருந்தகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்வினியல் கொதிப்படைத்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருக்கெடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய காகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வாறற்றை யாதவாய்புதய காளியத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலியே உவமை யாகக் காட்டியருளினர். ஐக்கலைவாய் காகமாகிய காளியின் பழுவையாற்றைக் கணக்கிற் கெடுத்தது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போலபடியெல்லாம் கூடும் தவருன பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அத்தக் கெடுதலையக் கண்ண பிரான் கீக்கி பழுவையை எல்லாரும் இளிமையாகப் பருகும்படி செய்தது—ஆசாரியர் தவ ருன பொருள்களை கீக்கி கல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களாக்கு உபயோக மாக ஆக்கின படியாம். பழுவையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியின் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். * தாய்பெரு கீர் பழுவைத் துறை வனை * என்றும்படி பழுவையாறு இடையருத பகவத் ஸம்பந்தத்தை பாடையதாயிருந்தது போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை விபதமாக அடைந்தாயிருக்கும்.

காளியன் ஐத்து தலைகளாலும் கஞ்சை யுமிழ்ந்து காசம் கிளைகித்தறியோன புறமதத் தவர்கள், ஐத்துவிதமான துர்வாதங்களாலே காசத்தை கிளைகிக்கின்றனர்; (எப்படி யென் னில்) 1. நர்வானே யில்லையென்னுதல், 2 நர்வான் உண்டெனினும் அவன் அனுமானத் தால் லித்திப்பவனெயன்றி காஸ்திரத்தால் லித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3 காஸ்திரங் களைக்கொண்டே நர்வானை யங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விகாரமும் இல்லை யென்னுதல் 4. நர்வான் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல நர்வார்கள் உண்டென்னுதல், 5. மிபஞ்சமேயில்லை—ஸர்வம் சூன்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஸுலபையான அபார்த்தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அத்தக் கெடுதல்களை ஆசாரியர் போக்கியருளினர். காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு எடையர் புரிந்தாப் போனலே * காவலிட்டுழிதருகின்றோம் மமன் தமர் தலைகண்மிதே * (திருமாயை—1) என்ற கணக்கிலே கூத்தாடப் பெறுதலுக்கான்க.

11. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கானாகவந்த கேசி யென்னு மனாயனைக் கண்ணபிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல உப்போயிரியர் *இத்தீயியாணி ஹயாகஹா:* என்ற உபலிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலியை யாட்க்கி ழிதேத்திரியாய் * காமாதிதோஷஹ மாத்மபதாச்சிரதாநாம்* என்றும் * மதகருதனைக் க கல்சயத்தே யதீச்சவரஸம்சாயா:* என்றும் சொல்லும்படி வாழ்த்தவர்.

12. கண்ணனுள் எவப்பட்ட அசுரர்களில் ஓசான் விளாமரத்தின் வடிவமாய், தன் கீழே கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து சிற்கவும், மற்றோ ரசுரன் கண்ணனை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு சிற்க வும் இயற்றையறித்த கண்ணபிரான் “விளகின்காய் கன்றினால் விழுத்தவனே” “கன்று கொண்டு விளக்கவியைத்த” என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளகின்மீதெறித்த இரண் டையும் ஒருசேரமுடித்தருளினன் என்ற வாயாறு முன்னைக்கொண்டே முன்னைக் கண்கின்ற படியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே எல்லா ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களைக் கண்டிக் குயிடத்து அவை பரம்பரையாதங்களைவிருக்கும்படியை கண்டு விழுத்ததுக்காட்டி அவை களைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

13. இடைபர்கள் வழங்கப்படி இத்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பன் வண்டிகளால் கோமம், கெரூம், கெராமம், காய்கறிகளும் செகரிப்பதைக்கண்டு கண்ணன் அப்பூசனையினை தையும் கோவர்த்தனபகைக்கே இடுதற்படி கட்டினாரிடுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபம் கொண்டு அவற்றை நூற்றும் அமுதசெய்தான், இத்திரன் பதிக்கோ பத்தினால் பேசுங்களை எய்க் கடுமரான கல்மழைவை ஏழுகள் பெய்கிக்க, அதனால் யார்த்தும் யாதொரு திக்கும் கோரிடாதபடி கண்ணன் அம்மனையே குழடாக வெடுத்துப்பிடித்து கின்றனன் என்பது ப்ரஸித்தமனை மூலம் தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்கதைப் பொருத தன்மையும் அந்த வழிபாடுகளையெல்லாம் நானே ஏற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிர் என்ன திக்கு செய்ய சிவந்தகாலம் அதற்குப் பிந்தியாகத் தீங்கிழைக்க நினைவாத பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் எகித்துக்கொண்டு சிற்றனுமாய்க் கிஷயங்கள் இகிவிதிதராஸத் திக் கிடைத்தின்றன. *மரத்தும் பறந்தொழுகாத்* என்னிருக்குபாசிரியர் தேவதாந்தை பலனத்தவர் சிறிதும் ஸஹிபார். "திருவிஸ்வாத் தேவனாத தேறேன்மின் தேவு" என்று துணிந்து யாசித்தெப்பர். *ஸாகஷாத் காராயனோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் ததும், மக்காநுத் தாதே லோகாத் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணியா* என்று* தேவவாடைப் பிராணர் காமஞ்ஞவாதி யத்து* என்று சொல்லுகிறபடியே எப்பெருமானே ஆசார்யனாக வந்து சிறத்ததற்குத் தூதனைகளெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே கோரும். "நூற்றாஞ்செய்தவர்க்கப்பக்கம் பொன்றும் க்ருமையும் சிறிப்பும் உகப்பும் உபகாஸம்நுதியும் காக்கவேறும்" [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 305] என்னருப்பவர் ஆசார்யனாகையாவே தீங்கிழையபார் திறத்தினும் நிதிகாகத் தீங்கிழைக்க நினைவார். பெருமையில் சின்று கண்ணன் காததருவினதுபோல *அலிவேக காகத் தீங்குகே பஹுதா வந்தததுக்கவர்விணி-பவதுர்த்திகே* [ஸ்தோத்ரமந்தம்-49] என்னப்பட்ட பெருமையில் சின்று (அதாவது, ஸர்ணாத் தயர்ப் பெருமையில் சின்று) காததருவினர்-கண்ணன் ஏழுகள் காத்தனன். ஆசிரியர் காப்பது எதெழ் பிறவிற்கும்.

14. கண்ணன் எப்பென்றேப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொன்றதற்காக, அவனது தந்தை கயங்கல்குமராகக் குறித்தபடி அணுராகேசம்பெற்ற எழு எழுதகலை வாய்படக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்ட னன். நம் பரமாதாரவர் "எட்டி ஸ்ரீயாய் மூன்று சாடாரிதப்பதொரு மங்கன ஸகிதம் பேரவே திருமந்தார்" [ஸ்ரீபுகழ்ப்படி 113] என்கிற படியே திருமந்தாராகிற திருமங்கலிவந்தை கோதற்களுக்காக் காடி கிவாஸார் நடத்து வகொரு அய்வமாக, காமம், குரோதம், லோபம், லோபம் மதம் மாத்ஸர்யம் அணுவைய என்னிற எழு கிரோதிகளையும் தொகித்தருவினர்.

15. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் *கீர்தபென்றிவை கோர்புகல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மாகாங்களை அடியாறுத்தவர். கண்ணன் குலவையா பட்டமென்றித மதமனையை முடித்தாப்போனே "மதக்களிறுத்தினை, செரி நிதி யாமல் பசுக்கிடு" என்கிற பெய்க்கையார் பாகாத்தின்படியே மதகள்ளுகே இத்திரியத் தின் துஷ்டத்தன்மையையாத் தொடுத்தவர். கண்ணன் மாலகாரி திருமால்கைக் கொழ்க் தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகத்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் பஷ்பாபிந்தீய சிக்ஷம், ஸர்வபூதயா புஷ்பம் ஸ்ரீராம் புஷ்பம் விசேஷத: ச்ஞானம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாகம் புஷ்பம் தஸதவச, ஸாத்யமஷ்டல்தம் புஷ்பம் விஷ்ணு: ப்ரீதிகாம் பவேத்* என்னப்பட்ட எண்பகர் பூவையும் கிஷ்பாசகப்பக்களிலே செழித்து வளாக் காணப்பெற்றுக் களித்தமையற்கு.

16. கண்ணிரால் கம்ஸ சிகபால கௌரவ பர்ப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டி-
காதிகளை வாழ்வித்ததுபோலவும் பரமசார்யர் * தற்குச் சமணரும் சாக்கியப் பிப்பயதலும
சர்ப்புசனா போன் சொற்கற்ற ரோம்பரும் சூனியவாதமும் கான்மனையும சிறகக் குதம்பு
செய்சேரும் மாண்டனிலென்னும்படியாக * காட்டிய ரீசர் சமவங்கும மாண்கித்து அர்த்த
பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளக்கச்செய்தனர். இங்ஙனே மற்ரும்
பலவுங் காண்க.

எம்பெருமானார் திருவடிகளை சரணம்.

3. “ ராஜஹம்ஸம்-ப்ருங்கராஜம்-யதிராஜம் ஈடு ”.

மணவாளமாதரிகள் உதிட்டமிழ்ச்சிறிற் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமா-
னார ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். * பூரீங்கராஜசரணம்புஜாராஜ
ஹம்ஸம் என்றும் * பூரீமத்பராங்குசபதாம்பஜப்ருங்கராஜம் என்றும். (அதாவது) பூரீங்கராஜ
ஹம்ஸம் திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸப்பயிதப்பவர்; கம்மாழ்வாரருடைய திருவடித்
தாமரைகளிலே கிரந்த வண்டாக திருப்பவர் என்று கூறுகிறது. எம்பெருமானார் * தென்
னத்தியூர் கழலினைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன் * [இராமானுச துற்றந்தரதி—31] என்கிற
படியே தேவப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே போன்பு பூண்டவார்தந்தும் பூரீங்கராஜ
ஹம்ஸம் விசேஷமடாசைச் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவங்கம் சென்று செர்ந்து * யாவச்
சார்பாதம் ஆற்றாவ பூரீங்கரே ஸாகமாஸ்வ * [இங்ஙனம் கிழந்தனோர் இத்தத் திருவங்கம்
பெரிய கோவிலிலேயே இனிது வாழக்கடலிர் - சரணு கதிகதம் - 13.] என்று திருவங்கம்
செல்லுநரால் அதுகாந்திக்கப்பட்டி அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே
இனிது வாழ்த்தபடியினால் பூரீங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்வாரிற்று
இயி பூரீமத் பராங்குச பதாம்பஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால் - ஸ்வாமி கம்மாழ்வா-
ரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டிபோல் படித்திருப்பவரென்றாக.

ஆகவிப்படி ஸ்வாமிசைய ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறவந்திருந்து தேவனின்
ஸ்வாமிபின்பு தின பெருமைகளை ஸ்வாமிதேசார்த்தாதுபவம் சூனியானே வெளியிடுகிறோ
மிக்து. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களைப் வண்டுகளையும் தூதுவிடு
கதாக அருளிச்செய்யவதுண்டே; அங்கு எம்பெருமானார் போய்வாரான மதுரகாரகரிகளையே
தூது விடுவதாக உல்லாசைப் பொருளானதையாலே அதைத் திருவுள்ளப்பற்றி ஸ்வாமிசையமிக்கு
அன்னமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம். அன்னத்தின் படிசனும்
வண்டின் படிசனும் ஸ்வாமி பக்களிலே உருபிக்கப்படுகிறபடியைக் காண்க:—

ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்களிலே சூறையத்திருக்கின்றன. எங்
ஙனோ சொன்னால்; (1.) நீரையும் பரிகையும் கலந்துவைத்தால் அகற்றைப் பூரிக்கவல்லமை
முடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினால்கின்றன; * ஹம்ஸோ யதா தகீரீமீவ அம்பு
மித்ரம் * என்பது முதலான வசனங்கள் காண்க. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராணாகிலேகத்
தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தேனும். ஸ்வாமிதாமும் * அஸாரமல்பணார்து
ச ஸாரம் ஸாரதம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதம் சாஸ்திரே * என்றபடி ஸாராணாகிலேயா
யிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அஸாரமாயுமுள்ளவற்றைய வெடுத்துத்தள்ளி யிக
வும் ஸாரமாணவற்றையே வகங்கொண்டவர். பாழ்பயதங்களைப்பற் குத்தும்படி மதக்களையும்
கொடுத்து பூரீமத்வேதமார்க்கம் கிண்டி சபகசார்ய உபாயலேதார்த்தம்வர்த்தக ப்ரவிணார

பொழுத்தருளியிருந்து அந்நம்பார்த்தங்களில் பற்றிங்கமான அர்த்தங்களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினார் என்பது இங்கு விவகரிதம்.

அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்;—

திருவாய்மொழி விவாக்கியானத்தின் பல சிடங்களில் எம்பெருமானுருடைய கிரவாஹுபென்று விவக்ஷணமான அர்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேண்மின்; * உபசரணபுரஸம் * என்கிற முதற்பாட்டின் பிறடியில் துயரனுசுடாடி என்னுள்ளகிட திற்கு - "அடியார்த்தருடைய துக்கங்களைப்பெல்லாம் அறுக்கிற [அதாவது போக்கடிக்கிற] திருவடி." என்று எம்பெருமானுர்க்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்ப யன்றிக்கே [அதாவது, துயரனுக்குஞ் சுடாடி யென்று கொள்ளாமல்] 'துயரனும் சுடாடி' யென்றுகொண்டு தனக்குண்டான துயரைத் தான் தளிர்த்துக்கொன்னுந் திருவடியென்று பொருளருளிச்செய்ததாகவும் விவாக்கியான முன்னது. பூருவர்கள் பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டி லும் ஸ்வாரிபணித்த அர்த்தத்தில் என்ன சிறப்பு? என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். எம்பெருமான் அடியார்கள் படுத்துயரைத் தீர்க்கிருவென்பது இதிலாஸபூரணமாகிய நேரின அகந்தமே; அது மறுக்கத்தக்கதன்று. எம்பெருமானார் அதைத் தள்ளி வேறு பொருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அமைப்பதம் என்கிற திருவுள்ளத்திலுள்ளது; அதிற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாஸ்யப் பெற்று நெஞ்சை வருக்குப்படியான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாயிதின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் துயருதவகாலத்தில் எம்பெருமான் தானும் துயருற்றிருப்பதாக இதிஹாஸங்களிலுள்ளிருக்கின்றும் துயருதவது என்பது நேராயுணமாயிற்றே; ஸமந்த கல்யாண குணத்தினாலும் எம்பெருமான் ஈடத்தில் இந்த நேரயுணமிருப்பதாக இசையலாநோ யென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கை வாய் போக்கிக்கொண்டே வாய்மீது பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தின் அபேதயா காண்டத்தில் சகரத்து ஜனங்கள் இராமரோஹுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்க்குத கூறுவதாக இட்ட வந்தர்ப்பத்தில் *பஹுவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ராஸ்ய ஸந்தி தே* என்று திருக்கல்யாண குணங்களைப்போ தங்கள் தசந்த சக்காவர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக பரிஜ்ஞை செய்வதை முன்னம் காட்டியிட்டு, மேலே *வ்யஸகேஷ் மமதுஷ்யானாம் ப்ருசம்பவதிது* கிதி* என்று [மலிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமரோஹ்தான் மிகமிகத் துயருதவதாகச்] சொல்லி இவையொரு கல்யாண குணமாக காட்டிவைத்தார். அடியார்கள் படுத்துயரை அறுக்கின் னுன்பகவான் என்பது இந்ருகாட்டின் அல்வடியார்கள் துயர் நிரும்வரையில் தானும் துயருத் தவருகவேயிருந்து அவர்கள் துயர்ந்த பிறகே தானும் துயர்ந்தவளுருகை என்னுமிப் பொருள் பகவத்குணதுயராலீகர்களுடைய நெஞ்சைவருக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றினான்க. இத்திருக்குணத்தை வாய்மீகபகவான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஓரிடத்திலின்று, பல சிடங்களிலும் முதலிக்கிறபடி காணீர்; *கலிஷிர்ப ச லங்காயாம் ராகுஷேஸந்தாய் லிஷிணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா நாமோ லிஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* (ஸம்ஸோதபரா-155.) என்ற ச்லோகத்தில் லிஜ்வர: என்கிறபதம் விரிவானது; லிஷிணமும் வான் தூர்தீர்த்து முடிசூழ்முவனையில் பெருமான் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடி சூட்டியே தாம் துயர்தீர்ப்பெற்றதாகவும் என்று விளக்குகின்றதன்மேலே லிஜ்வர: என்னு மிப்பதம். இப்படிப்பட்ட னாரப்பொருள்களை விவகரித்து வெளிவிடுவதனால் ஸ்வாரி ஹம்ஸமென்னச் சதருத்தவர்.

3. இன்னமும், சாந்தோக்ஷ உபலிஷத்தில் ஐகச்சுதிரின் உபாக்கியானபொன்று உத்பாட்டியாசின்றது. ஐகச்சுதிரிலென்கிற சுஷத்தியன் மிக்க பொருள்செல்வம் படைத்தவ

எனையாவே அன்னதானம் நூதலியன ஸ்ரீசேஷமாகச் செய்து கொண்டுநூத்தான். ஆனால் அவனுக்குப் பரதமஜ்ஞானமென்பது தெரிது மின்னாபலிநூத்து பல்ல பல்லாகிடு கொன்றிது இரண்டு மயூரவிகக் அவனிடத்திலே இரக்கக்கொண்டு இவனுக்குப் பரதமஜ்ஞானத்தை வண்டாக்கவேறுமென்றெண்ணி இரண்டு நூம்னாநிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போனகல்க் பல்ல மென்கிற நூம்னம் பல்லாகிடு கொன்றிது நூம்னத்தைப்பார்த்தது 'நூத ச்ருதிய நூய்யபுலின் மேலே கீழல் பரதமஜ் கதைதனிப்போ' என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட அந்த நூம்னம், "இவன்மேல் கீழல் பட்டானென்ன? அதுனுலென்ன கெடுதல்? இவன் ஸாக்ஷஸ்ப்தேபாஷ் பரதமஜ்ஞானமென்கிறான்? ஞானநீதஞ்ஞானமென்கிறான்? மாய் கொள்கிக்க வேணுமோ?" என்று அவ்ஜ்ஞானமாகச் சொல்லிற்று. அவதக்கேட்ட ஸாக்ருதி தக்கக்கொண்டவனும் அந்த ஸாக்ஷஸ்ப்தேஷ்சென்று அநுவர்த்தித்து பரதமஜ்ஞானமென்கிற பதேசிக்கவேணுமென்று சொல்கித்து அவரிடத்தின் உபதேசம் பெற்றுலென்பது அக்ஷபாக்ஷயானத்தின் ஸாரம். இக்கதைப்படி பரதமஜ்ஞான பார்ப்பதிக்ரு நூம்னம் ப்ரோகமானதுபோல வம்பெருமானார் தாழார் அதற்குப் ப்ரோகர் என்பது அநியத்தக்கது. "பரதமஜ்ஞானமென்கிறான் போர்க்கொல்லான் ஆரியர்கள் கூறுமென்று பேசினவாம்பதந்தான்" என்று உபதேச மத்தினமாலிலிருனிச் செய்தபடி ஸ்வாமி கியமனம் தந்தருளா விடின் இக்கதைப்படி பரதமஜ்ஞானமென்கிறான் வழியெல்லமென்கிறான்.

3. எம்பெருமான் வேதகாந்திரங்களை ஸெலிடெத் திருமுன்னர்பற்றியபோது நூம்னாபத்தைப் பரிக்காவித்தருளினதாக சாஸ்தாக்களினுலறிகிறோம்; "அன்னமாய் நூல் பயத்தான்" என்று "அன்னமதாயிருத்து அங்கு அநுபூதுகாத்த" என்று ஆழ்வார்களு மருளிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்திரோபதேசத்திற்கு நூம்னமாவிருத்தல் அவசியமாயினபடி யானே சாஸ்தாக்களை உபதேசித்தவர்களில் தலைவான எம்பெருமானுடைய நூம்னமென்றது பொருத்தமே.

4. நூம்னத்தினால் உரியவர்களைக் கொல்லுதலவர்கள் * உபதேசி ரதீம் நூம்னா கதாசித் கந்தயாம்பஸி * என்கருர்கள்; அதாவது நூம்னம் ஒருநாளும் சேற்று நீரில் கால் பொருந்தாதென்றபடி. அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார் படிபார். திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாகுத்தில் "அழகந்தார் சிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மரய கன்னிகற்றன்னை கொல்க்கிறதே" என்று இந்த எம்மாசுவமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் காள்பொருந்தாதவர்களில் தலைவராவிற்று எம்பெருமானார்.

5. திங்கை தேசங்களை வநுண்க்கும்போது ஆழ்வார்கள் அவ்னம் மாதர்களின் கடைபையப் பின்சென்று வப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; * பெடைபோடன்னம் பெய்களை வார்தம் பின் சென்று கடைபோடியாவி * என்று திருவண்ணாமலை திருவந்தாழ்வார்ப்பதிக மொன்றில் கூறுகின்றது காண்க. ஸ்வாமிதாரும் * அன்னவடைபயனைக்கான பிரசாடியி னுடைய கடைபையப் பின் செல்பவர். (அதாவது) சோட்டியின் கடையாவது தாத்தை; சேதகர்களைக் குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாய் பெறு பெறுகிப்பதே பிரசாடியி னுடைய முக்கியமான கடக்கையாகும். அதை ஸ்வாமிதாரும் அதுகரிக்கையாவதுதாரும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாய் இன்றிக்ரும் மம்போக்கார்த்தும் பெறு பெறுகித்தேயாம். இன்னவையத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகள் வ்யானதிதைத்தில் "உக்தியா தாஞ்ஜய விபேஷண வக்யயா தே ப்ரத்யாயய வக்யமணமுநீர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வா ஸாம்" என்றச்சொகத்தினாலும், மணவாளமாநுனிகள் உதிராஜ விம்கதியில் * காலந்த

யேய்.....தேசமஸ் ஸ ஏவ ஹி பதீக்தா பலத்சீதாநாம் * என்றக்கோகத்தினதும் வெளி யிட்டருளிற்றார்கள். அகற்றன் வியாக்கியானங்களினை விசியவுரைத்தோம், கண்டு கொள் வது. பொதுவாகவே ஆசார்யர்களின் புதுஷகாரமின்னமல் எர்பெருமான் பெறுமா மரட்டானென்பதை * தத்தே ரங்கி கிலுமபி பதம் தேசிகாதேச காக்கி * (பாஸதிகே) என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினும் கண்டெட்டாக வருவிச்செய்தார். எர்பெருமானுக்கு இது விசேஷ நிரூபகமென்றுணர்க.

இங்ஙனே மற்றும் பலகளைவரான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

இனி " ஸ்ரீமத் பராக்குச பதார்புந ப்ருங்கராலம் " என்று வண்டாக வருவிச் செய்கதின் பொருத்தங்களை கிரூபிப்போம்.

1. வண்டு மதுவரத மென்று பேர்பெற்றிருக்கும். சேன்தவிர வேறென்றாகக் கொள்ளாது என்றபடி. அதபோல, * உளக்குணிக்திருக்குமடியவாகக்கருன்னத்துணறிய தேன் * என்றும் * தேலை கன்பர்கித் கன்னகையமுதை * என்றும் * வளக்குத் தேனே பாசெ கன்னகே யமுதே * என்றும் பல விடங்களினால் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம் பெருமானையே விரும்பி மதற்கொன்றைக் கண்ணெடுத்தம். பாஸதம் பகவத்புபவத்தையே விதமராகக் கொண்டுருத்தவர் எர்பெருமானார்.

2. * வண்டினங்கள் காமங்களினைபாநிப * என்று சூலசேகராழ்வாரும், * யாழி னினை வண்டினங்கள் ஆளம் னைய்கும் * என்று பெரியாழ்வாரும், * வரிவண்டுதேனை வென்றினைபாநிப * என்று திருமன்னசையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே யாழினினை பிபாண்ட இசைகளைப் பாடுவவையே இயல்வாகவுரை மதாமிருக்கும் வண்டு; ஸ்வாரிதாழும் * யாழினினை வேதத்தியல் * என்னார் பாடலாரிர் * வண்ணப்பட்ட திரு வாய்மொழி முதலிய தியம்பரபந்தங்களின் காணத்தையே போதீபாக்காகவுரை. யாயிருத் தவர். " தமிழ் மறைகளாயிழும் மொய்ப்பால் வளர்த்த இதந்தாய் இராமாநாதன் " " பண்டருமாறன் பகந்தமிழானந்தம் பாய்மதமாய் வின்டிட வெண்களிர்மாமாறுவாழ்வி வேழம் " என்றவைகாண்க.

3. வண்டு ஸடமொழியில் சஞ்சரீக மென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தின் சங்கியாத; மதுவுன்னமிர பெருங்கு மறந்து திரிபாத. அதபோல் ஸ்காமிதாழும் * ஸ்ரீரங்கம் கரிகைமஞ்ஞகிரிம் தாரிஷ்யாதிரீ ஸிம்ஹாசலனை ஸ்ரீகாமம் புருஷோத்தமஞ் ச பதீகாரா வணம் ஸாகிசம், ஸ்ரீமத்தலாலவதீ பாயாக மதுராவோத்யா கயா; புங்கம் ஸாலக்ராமகீரம் கிஷோவ்ய ரமதே ராமாதுஜோயம் முநி: * என்கிறபடியே * பதிவேபாஸித்தொழுக்தொண்டர் களில் தலைவாரிருத்தார்.

4. வண்டு எந்த வாய்பதனை எங்குசு செல்லவேறுமென்று கிணத்தாலும் தட்டித் தடங்களின்றியே புதுத்து வடுக்கும்; வண்ணியில், கர்ப்பக்குறங்கள் ஹன்றும் எர்பெரு மான் திருமுடியிலும் தாராளமாகப் புகக்காணுகின்றோம். அதபோல, * மின்னிட்ட சடை யாணும் சிரமதுமித்தி னுள் தன்னிட்டுப் புகலிய * என்னுற்படி திருவாசல்களினே ஸேவா பரானவர்கள் நிறைந்து தம் துணைக்கவொண்டதுதாபடி. கெருக்க, * மன்னிய தென்னாய் காழி மரமலை மற்றுமுவந்திடுகள் * என்னுற்படி யவதரித்தருளின எம்பெருமானார் இசையில் திருமலை பெருமாஸ்கோடில் முதலான எந்த திய்யதேசங்களினும் தடையும

சங்கவடிவோன் து மீன்றித்தே அதிகாச் செவ்வத்துடனே உண்ணே புருந்து ஐழியின் கால
பெய்லா மு னாய் மன்னி வழுவிவாவடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

5. வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிதிர்; எம்பெருமானுர்தாமும் * தூரமந்
சூழ்ந்தவாங்கம் * கிந்து பூ மலிழுந்திருவேங்கம் * கிளையாற்பொழில் லைக்கடம் * என்
னம்படியாகச் சோலைகளிக்கு தலக்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மத்தும் பல
பொருத்தங்களும் காண்க.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

“பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னான் வாழியே.”

சாதி நகாமும் சன்கரிசு எங்கும் அதுவந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டான் வாழித்
திருமாத் தி “பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னான் வாழியே” கண்டுகொண்டது.
இதனும் பெரியாழ்வார் திருமகனாரான குடிக்கொடுத்த காச்சியார் எம்பெருமானுர்க்குத்
திருத்தங்கையாடென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெரு
மானுர் காலத்திற்கும் இடையே வங்குளிலே காலவ்யவநாகழன்னதென்பதை உலகமறியும்.
ஆண்டானுக்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடந்ததென அலகரித்தவான எம்பெ
ருமானுர் அவ்வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையனாக வர்ப்படியாக முடியும்? வங்கிற சங்கை
எம்பாநாய இஹாஸகிசேஷ மரியாதவர்களுக்கும் தோன்றக் கூடியது. அங்கிதினாஸ
மறிந்தவர்களுக்கு இந்த சங்கை தோன்ற சிபாயின்பீட, அங்கிதினாஸத்தை இங்குச் சந்தக்
மாக வகையிற்றேயும்;—

எம்பெருமானுர் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் உபயவேதாந்த காந்த காலகேதாயம்
கிர்வதித்தருளுகின்ற காள்ளே காச்சியார் திருமொழி காலகேதாயம் உடலாசிரிக், அதில் * காறு
தமும் பொழில் மாலிருந்து சோலை கட்டுக்கு வாய், தாறுதடாசிலி வெண்ணெய் வாய்கெடுத்த
பாசிலவத்தேன், தாறு தடாசிலைந்த அக்கா வடிசில் சொன்னேன், எதுதிருவடையான்
இன்று வந்திவை கொண்டு கொண்டு * [11-6.] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை
விவரித்தருளுகையில் “திருமாலிருந்து சோலைபழக்கித் தாறு தடாசிலைந்த வெண்ணெய்
அக்காவடிசிலும் வர்ப்படுக்க ஆண்டான் மகோத்தித்தார் பாசாய் பாடினான்; அதை நாம்
அதுபாட வர்ப்பவனாயிவாக சிறைவேற்றிவைப்போம்” என்று கோத்தடியிலேயானுளிக் செய்து
உடனே வகை சிவப்பர்க்கேயும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக் கொழந்தருளி அங்கே வர்ப்பாய்
ககிர்ச் சேகரித்துக் கொண்டு திருமாலிருந்து சோலைக்கொழந்தருளிப் பாசாய்ப்படியே சிறை
வேற்றிவைத்து அழகருடைய பொருளைப் பெற்றதென்று, அங்குமின்தம் ஸ்ரீ கிண்புத்
தாளிலே ஆண்டான் மகனாராசானைச் செய்தருவதாகத் திருவள்ளம்பற்றி அங்கேற
வெழுந்தருளி வன்னிதீக்குள் செவ்வானையில் ஆண்டான் ஆனந்தம் பூரித்து அச்சாவதா
ஸமாதியைக் காத்து வந்திகொண்டு வந்து “எம் வண்ணமோ நீ” என்று சோதிவாய்
திருந்தருளிச் செய்த ஆத்தழவியருளினான். தான் மகோத்தித்து வாகிகமாகச் சொல்லி
வைத்ததை வாயி வாயாத்தாக சிறைவேற்றிவைத்தாடியினும், தங்கை மகோத்தித்ததைத்
தமையனார் சிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக் கொண்டு ஆண்டான் இங்ஙனம்

கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்றுமுதலாக எம்பெருமானுக்கு அண்ணன் என்ற பாலித்தீழர் ஆண்டாளுக்குப் * பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானென்ற பாலித்தீயுமுண்டாயிற்று.

இவ்விஷயம் ஆண்டாளுடைய அருளிச்செயலாலும் கண்டு காட்டப்படுகின்றது. திருப்பாவையிலும் காச்சியார் திருமொழியிலும் பல பாசங்களில் ஆண்டான் எம்பெருமானுருடைய பெருமைகளை உள்நுழைப்பொருள்வனவாய் ஆச்சரியமாக வெளியிட்டருளியிருக்கின்றனமையே காணோம். மேலே விவரித்த இதிராணவிசேஷத்தினால் ஆண்டான் எம்பெருமானுக்குப் பின்னானானது ஆய்விட்டாலும் உண்மையில் தெரிவிக்கும் முன்னே அவதரித்திருந்து, எம்பெருமானுருடைய விஷயமொன்றையும் அறியாதிருந்தவனான ஆண்டாளுருடைய திருவாக்கில் மிகவும் பிற்பட்டவரான காவலியினுடைய விஷயங்கள் எப்படி வாழியும்? இது எம்பாவிதமாக இவ்விஷயம்; ஏதோ அநிதிவேசத்தினால் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாக இருக்குமேயல்லது உண்மையாய் ஆண்டான் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசினதாக விருக்குமோ? என்று சிலர் சங்கடக்கக் கூடும். இதற்கு இன்னு அத்தமான பரிந்துராவளிக்கின்றோம். அறிவிக்கலான அமக்குர் அறிகிற தெந்த பெரியார்க்குமுள்ள தெடுவாசியை மறக்கலாகாது; இவ்வுடனேயே உட்க விஷயங்களைக் கூட காண் என்படியுயர்ந்த உணர்ச்சுத்தியற்றவர்களுக்கிருக்கின்றோம். அந்நூலுமும் அகவதாந்தநூலும் ஸம்சயமும் மறப்புமே ஸாவுவெடுத்திருக்கிற கால்கு இது ஸாவுமே. அறிகிறதிறந்த முன்னோர்க்கையும் கண்மையே போலவே கிணத்துவிடவாமா? அநித்தியங்களுகான விஷயங்களையும் பஞ்சாயதாண்டு கருத்துப்பிறந்து கருப்போருர் விஷயங்களையும் கைவிடலுந் செவ்விக் கவிபாகக் கண்டறிந்து கூறுவாற்றல் திரம்பியவர்களன்றோ ஆண்டான் போவ்வார். இதனை பவ்யுதிமதமாகக் உத்தராம சரித காலகத்தில் * ஸௌதிகாநாம் ஸ்ரீ ஸாநதகாம் அநதம் ஸாநதுவாத்ததே, ரிஷீணாம் புராநயகாம் வாசம் அத்தோதுநாவதி * என்கிற ச்சேகதத்தினால் தென்பவுகாததார். [இதன் கருத்தாவது—யதாவதொரு விஷயம் உடத்துவிட்டதேயானால் அப்படி உடத்ததைச் சொல்ல வல்லவர்கள் ஸௌவிக ஸாநுக்கன்; மறார்விதல்பர்களான முன்னோர்கள் தங்கள் வாக்கினால் ஸாநு சொல்லிவைத்தாலும் அது தெற்காசத்தில் அப்படியே உடத்து திரு மென்பதாம்.] முராரி மஹாகவியார் அசர்க்காகவ கா கத்தில் * ஸ்ரீராமய த்ருஷ்டிபாத ப்ரமுஷித காலாத்வ விபாகரேஷுஷு, லிஷயேஷு ஸைஷ்டிகாநாம் ஸர்வபதீக மதி: க்ரமதே * என்று சொல்லிவைத்தார். இவ்வுடத்துஷ்டிப்பாவை முன்னவர்களின் புத்தியானது உட்க தேசத்தினால் உட்க காசத்தினால் உடக்கக் கூடிய எப்படியப்பட்ட விஷயங்களையும் காவலிக்க வல்லது—என்பது இந்த ச்சேகதத்தின் காற்பரியம். இவற்றைக் கெல்லாம் கிசாமக ஆனவத்தாரானுளிச் செய்த ஸ்ரீ ஸூக்தி ரகம்—* விதயத் த வைதிகாஸ் த்வநீய கம்ரீ மகோது ஸாரீண: * என்பது. இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியின் அரிய பெரிய பொருளை விவாக்கியானல் கவிற் கண்டி கொள்க. ஆகவே, தெற்காசத்தகவையான விஷயங்கள் முன்னமே ஆண்டாளுக்கு எப்படி தெரியும்? என்கிற சங்கடக்கு அவதாச வேசமுரிக்கினை யென்க.

இனி பாக்ருத விஷயத்தில் செல்லுவோம்: ஆண்டான் திருப்பாவையில் பாசாத் தேராலும் தம் அண்ணான எம்பெருமானுருடைய பெருமைகளைப் பொழிந்திருக்கின்றமை காணோம் விளக்கு அந்நாமல் வெளியிடப்பட்டுவரும். இப்போது காண்காவது ப காண * ஆழிமலாழக்கண்ணு * என்கிற பாசாத்ருத யெடுத்துக்கொண்டு சிவபணம் செப்புகிறோம்.

இப்பாகைய் மார்கழி தோட லோன்பு லோற்கப் புருத்த ஆய்க்கென் மனதத் தெய்வத்தை லோக்கி மனது பெய்யக் கட்டின சிவதாக அனாக்கப்பட்டது. இது மேனெழுந்த பொருள். ஏனென்னில்; முதற்பாட்டிய் "தோடப் போதுயிர் போதுமினோ கோனழை" என்று அழைத்தவர்களுக்கு மெய்யாக தோடப் போகிற உத்தேசம்மா? இவர்களைக் காலக்கடி ஒரு பொய்கைக் கணக்குச் சென்றிருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படி ஒரு கீர்ப்புக்குச் சென்றதாகக் காண்கின்றியே; என்னாது நின்று கண்ணிரா லுடைய என்னிதானத்திற்குச் சென்று விதய கைக்காயத்தை வேண்டி அவ்வளவே தங்கள் லோன்பு தடுக்கட்டினதாகக் கூறி முடித்திருப்பதால் * தோடப் போதுயிர் * என்றதும் * கால்கடியும் மார்கழி தோட உலகினில் பெய்திடாய் * என்றதும் அப்பாபதேசமாகவே கொணப்பட்டதாம். இவற்றின் தாற்பரியம் அதுவன்று, உள்நாறையொருள் வேததான் என்று அளித்திணையிக்குத் தட்டினி, பெரியவாச்சாய்கின்றி முதலான முதுவாச்சாய்கள் உள்ளுறை பொருளைக் குருகுல வாண்பண்ணியே கேட்டுணர் வேதமென்கிற நெயுள்ளத்தினுள் பெரும்பாலும் அனைத் தொடர்புகே மேனெழுந்த பொருளையே இனிதாய்ப்படுத்தி விசாக்கியாலித் தருவியுள்ளார்கள். காழும் அப்படி மறைத்து கால்கடி முடியாமல், குளிப்பன்ன சூன்குக்களுக்கு குகியோடு வெளியிடப் பார்த்தவாகிறது. ஸ்ரீராமாயணம் கதைப்பொக்கில் ஒருவிதமான பொருளைக் கொண்டதாயிருக்கச் செய்தேயும் அங்கல்ப வாகியோதயத்தில் தேசிகள் * தப்போதகே தடுத்திராக..... * இப்பாதி க்வேகத்தினுள் கிறத்தொரு ததவார்த்தத்தை உள்ளுறை பொருளாகக் கூறிவிருக்கிறான்றோ. அதனொன்றே காய் கதைப் பொக்கான பொருளைத் தள்ளிவிடுவதிலேயே. கதைப்பொருளையே போகாமாக அது பரித்து தத்துவப்பொருளை உதன்பமாக அதுபவிக்கிறோம். அதுபோலவே இத்திருப்பாவையிலும் இன்னிலைகையான அதுபவமும் வ்யாபாராகும். * ஆழி மறைக்கண்ணு * என்கிற இப்பாகாத்தினுள் எம்பெருமானை விசிற்து, தேவரீர் உபய வேதார்த்தப் பவர்த்தகாசாய்லென்கிற வித்து பொய்ய உபய வேதார்த்தப் பொருள்களையும் வாகனோகோபுத்தினமாய்ப்படிவாசிக்க வேணுமென்று விரார்த்திப்பதோ கியமிப்பதோ செய்யப்படுகிறதென்று உணர்க. இதற்குச் சார்பான விவரணம் காணீர்;—

[ஆழிமறைக் கண்ணு:—] ஆழிமறைக்கு அண்ணு! என்று பிரித்துக்கொள்க. பெரும்புதர் மாறாவிக்குப் பின்னாலான ஆண்டாய் தனது திருக்களையலுணர் அண்ணு வேன்று விசிக்கப்பார்த்தமே கான்றோ. ஆழிமறைக்கு அண்ணு! * ஒன்றும் கைகரிலேயல்—உலகில் மனதவானது அதுகலமாகவும் காணப்படுகிறது, சித்தகலமாகவும் காணப்படுகிறது. அதுபோல இன்று கைகையான மறை வேதார்த்த ஆய்க்கெனும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சித்தகலமான மறைவை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதுகலமான மறைவைத் திருக்கச்செய்யிகளும் காத்தாழிவாயும் கூறியுள்ளார்கள். என்னென வேண்டில்; ஆளவந்தார் விதோதா உதனத்தில் (49) * அலிலேகு கார்த்திரிப்புகே பறையா னுத்தது; க்கவரீவினி, பகவத் பலதுரீதிகே * என்று அருளிச் செய்தது சித்தகலமான மறைவைப் பற்றி. [அலிலேகமாதிரி மப்பமுடி இருக்கிடுகின்ற திகைகலா லுடையதும் பவகிதமாக இடை கிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களை வர்வித்துக் கொண்டுருப்பதுமான எம்மாரயாகிற வர்ஷாகாஷத்தில் தாய் குருக்கி விழுவதாகக் கூறியுள்ளார்.], இனி அதுகலமான மறைவைப்பற்றித் திருக்கச்செய்யிகளின் தேவாராஷ்டகத்தில் * தேவாரா தயாவினோ தேவ தேவ ஜகத்பதே, த்லதிகுணஸுதாவித்து வீசி விசேஷபதிகரை, காநுணய மாருதாரீதை: தீதேவியிக்குத் தாய் * என்று கூறினார். இதனால் பகவத் கடாசுபாய்முத வர்ஷதானகளைச்

சொன்னபடி. கூத்தாழ்வாரும் வாதாழ்வர்தவத்தில் *தூபந்தாமியதவராகல தவம்பமாகம்.....
ஹஸ்தீச! திருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்டிபிராபஜேது. * என்ற சீலோகத்தினும் அந்த அனுகூல
வ்ருஷ்டியையே அருளிச் செய்துள்ளார். ஆக இங்ஙனம் கிளபிக்கப்பட்டவற்றில் இவ்வி
கூலமான ஸம்ஸாரதம்க வ்ருஷ்டியைப் போக்கி அதுகூலமான பகவத்கூலாதாரம்ருத
வ்ருஷ்டியைப் பெறுகிக்கும் விஷயத்தில் ஏம் அன்னமான உடையவகே! நீர் நன்றாகக் கை
கொடுக்கவேண்டும் என்றபடி.

ஒன்றும் கைகூலவேல் = ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கை கொடுக்கவேண்டும், ஸர்வேச்வரனுக்
கும் கை கொடுக்கவேண்டும் என்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் தெரிகிறது. *ஞானம்கை தர* என்று
ஆழ்வாரருளிச்செய்த கூலங்கிலேயும் * மக்காக் உத்தராதே லோகாக் காரூண்யாத் சாஸ்த்ர
பாணிகா * என்று நூறாண்டிகள் கூறின கணகனிலேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கை கொடுப்பது
ஸதாஜம்; ஸர்வேச்வரனுக்கு இவர்கை கொடுக்கவேண்டது என! வண்ணம்; இதை தேசிகள்
யதிராஜாஸ்தத்தில் வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறார்களெனின்:—(சீலோ 38) *குத்ருஷ்டி
தவநாமுகே கீபதத் பர்ப்ரஜாமண: கர்க்ரஹ விசகுகேனூ ஹயதி வத்க்மனேயம் முநி: *
என்றார். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோலாடாஸங்கள் பண்ணினவாதே அகற்றாதுப் பரிதாபிக்க
வண்ணர் ஆநயில்லாமையாலே ஏம்பெருமான் அத:பாதாஸத்திலே விழுந்திட்டானும்; அப்
படிப்பட்டவகே! கை தூக்கிப் பிடித் தெரித்தவாகக் ஏம்பெருமானார். ஆகவே, ஸம்ஸாரி
களுக்குப்போல ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுத்தவர் ஸ்வாமி-என்னத்தட்டிலே.

ஆழிமனைழக்கண்ணு! என்றது—மறைமாயக் கண்ணிலேயுடையவகே! என்றபடிய
மாம், *ஆஹ்லா த கீத கேத்ராம்பு: * என்றும், *கண் பொன்னிப் போரது போவ்ருக் கண்
வகே! கொண்டு அங்கங்கோயில் திருமுற்றம் செலு செய் தொண்டர் * என்றுங் கொண்
துகிறபடியே பகவத்குலச் செஷ்டதங்களை கீளைந்து கண்ணும் கண்ணிருமாரிருப்பவகே!
என்றபடி. அன்றிகே, ஆழிமனைழக்கண்ணு! என்றது மறைத்தெய்வமே! [அதாவது மேக
மே!] என்றதேயாய் *குணந்திகழ் கொண்டல் இராமா ஹசன் * என்ற மற்றந்தாதிப் பாகாப்
படியே உகைமறிந்த மேகமான ஏம்பெருமானுரைச் சொன்னதாகவுமாம். இவ்வாண்டா
யே காச்சியார் திருவொழியின் சொன்னதாராக அமைத்தருள்ள *கிண்ணில மேலாப்பு
விடுத்தாற்போல் மேகங்கள்* என்ற பதிகத்திலே ஏம்பெருமானுரையே மேகமாக கிளித்த
தாய் கிகவும் பொழுத்தபாக உத்ததாய் கிளிக்கப் போகிறோமாதவாக இங்கு மேகமே! என்
தாழப்பதாக வைத்து உரை செய்வதிலும் குறையில்லை. எனினும் “ஆழிமனைக்கு அண்ணு!”
என்று பிளித்து அண்ணாராக உரைப்பதே இந்த விடயஸத்திற்கு உரித்தேயாகும்.

அண்ணு! நீ ஒன்றும் கைகூலவேல் = உயக்கு முற்றம்! ஆனவந்தார் முதலான ஆசார்
யர்கள் பலரும் * ஞானவழியாய் உபதேசித்தார் நமசினை * என்கிறபடியே தங்களுடைய
ஞானதாயத்தை மறைத்துப்போந்தார்கள்; நீ அப்படி மறைத்திடாது *வாடிவிரசின்
னருளால் பாருவல்லாஸதாஸையோர்க் கொண்டு ஆரியாகான் கூறு மென்று பேசு
வாய்ப்பறுத்தார் பின் *என்னுற்படியாக உர்முடைய ஞானதாயத்தை காடுகாரும் நன்கரிய
கிணங்கச்செய்யக்கடவீர்.

ஆழியன் பக்கு முகத்து கொடு = ஆழியாகது ஸமூகார். * நிர்மத்திய ச்ருதிஸாகராத் *
என்னப்பட்ட ஸாமொழி வேதக்கடலென்ன, * நமம்கலாம் த்ரானிட வேத ஸாகரம் *
என்னப்பட்ட தமிழ்வேதக்கடலென்ன-ஆகிய உபய வேதக் கடலென்னுள் அவகாழித்து

பாழியந்தோளுடைப் பற்பாபன் கையிலாழிபோல்மின்னி வலம்புரிபோல் நின்ற திரீது = இதனாலும் அவதாரமாய்மை என்கிறமாதிரி. இராமரூப நூற்றந்தரத்தில் (33) * அடையார்காலத்தலர்மகள் கெழுவன் கையாழி யென்னும் படைபோடு * வங்கிற் பாகரத்தினாலும், உதிராஜஸப்தத்தில் * பூவியந் திகழ்தெழி * தீசுமாவடி—பாதயந் தியதெழி * தீசுமாவடிகள் * என்ற சீலாகத்தில் * வலம்புரிபோல்மின்னி வலம்புரிபோல்—வலம்புரி பஞ்சகோடிதர முராரே * என்றதனாலும் ஸ்வாமி பஞ்சாபுதாழ்வார் களின் திருவலதாழ்வார் என்பதும் பேசப்பட்டிருக்கையாலே அங்ஙனமாய் இங்குத் தெரி விக்கப்பட்டதாகிறது, மேலே காட்டிய நூற்றந்தரத்தில் * கையாழி யென்னும் படைபோடு * என்று திருவாழியை முன்னே சொல்லி “படைவார்புரிசங்கமும்” என்று திருச்சங்கை முடிசிலே சொல்லிவிருக்கிறபடிக்குச் சொ இங்கும் பாதவாழ்வாரையாதலே “கையிலாழிபோல் வலம்புரி போல்” என்று அருளிச் செப்பப்பட்ட தென்று கொள்க.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்கலாம்; திருவாழியாழ்வான் கிரோதி களுள்ளிடமெங்குஞ் சென்று விராபரிந்து * காசீலிபிலோஷ * (ஸுதர்சன சதகம்) என்பது முதலான சீலோகங்களிலும், * கீழுவகைகார்களைக் கீழ்க்கிந்து கிளராமே ஆழி விடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன் * என்பது முதலான பாகரங்களிலும் சொல்லு கிறபடியே கிரோதி களையங்களைப் பண்ணிகருவதுபோல ஸ்வாமிதாமஸ் பாயுண்டசாலாக லைந் பெளத்தமாயாகாதி பாய்ருதிகளான பாதவ களும் குத்துஷிகளுமுள்ளிடங்கள் வெங்குமெழுந்தருளிக் கொடிய தர்க்கையமிட்டு வென்று வந்தபடியினால் சொல்லுகின்ற தாக. * அருளார்திருச் சக்கரத்தால் அகவ்விசும்பும் கிள்ளும் இதனார்களைக் கேடச் சொங் கொல் நடவதுதிர் * (திருவிருத்தம்) என்றபடியே திருவாழியாழ்வான் உபய விஞ்ஞி கிரவாழைகளுவிருப்பதுபோல ஸ்வாமிதாமஸ் “உபய விஞ்ஞிநையமும் தம் கையிலேயுடையவர்” என்பதே பொருளாக “உடையவர்” என்று திருநாமம் பெற்றிருக்கும் பரிசும் இங்கு அறுவக்திக்கத் தகது.

வலம்புரி போல் நின்ற அதிர்ந்து = பாதப் போர்த் தொடக்கத்தில் * படை போர் புக்கு முழங்குமப் பாஞ்சு சன்னியார் * என்றபடியே சங்கு முழங்க, அங்ஙனமேகேட்ட எதிரின் வாலும் * ஸு தோஷோ தார்த்தநாஷ்டாணம் ஸ்ருதயாநி வ்யதாரபத் * என்ற படியே குடன் குமுரசிச் செத்தது போல ஸ்வாமிவின் திருமிடற்றேனா கெட்டவாதே க தற்கர்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் சாழ்சனா போலன் சொல்கற்ற கோம்பறும் சூரியவாதரும் நான்சுறையும் நிற்கக் குறுப்பு செய் சீதரும் மாண்டனராதலால் இப்பெரு னாமையத் தெரிவிக்கின்ற தென்க. அன்றியும் * உண்பவ சேரலில் உலகனத்தான் வாய முறம், உண்பவை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தனத்தே * என்று இவ்வாண்டான் தாமே அருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்தை ஒரு கொடிப் பொழுதும் விட்டு அகலாதேவிருக்க அறாச முன்னகனிக்கும் பங்கு போலே * தீவகம உறு லலாயகெந்ந லலய லலெடிவம் வது வாலுதரீரகாத கெடுதலா பூரிமெ வலவலு—தவ யம் அர்த்தநா ஸந்தாநேக ஸதா ஸகா வயம் கக்தா வாலர் சரீரபாதா அத்வை பூரிங்கே னுமமாஸ்வ * என்று திருவாங்கச் செல்வனுடைய திருவருள் பெற்று அப்பெருமான் பரிவாதநீவியே இணைபிரிந்திருத்த தாயவமுடைய பருகிப்பருகி மகிழ்த்தவர் தம் ஸ்வாமி- என்பது யிங்குத் தெரிவிக்கப் பட்டதாகும்.

தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சாமழைபோல் பெய்திடாய், வாழப் பெய்திடாய் = என்று திராவிட நாட்டார்த்தமாய்க் கொள்ளவேண்டாம். பெய்யும் மழையினுடைய நன்மையார் விளைவ துண்டு, தீமையும் விளைவதுண்டு. சிலர்க்கு நன்மையாகும், சிலர்க்குத் தீமையாகும். * தீவயி

வரிகளி பரீட்சை ஸர்வே பல்லவீதர் திருமா, அன்மாத மர்க்க வ்ருகடிகளும் பூர்வ பத்ரேஷு மம்
சம: * என்பது ப்ரகித்தமான ஸபாஷிதம். * தீர்க்கதது எருக்கிலம்பழகினை போல் விழி
வேலை * என்று ஆண்டாந்தரணயருளிச் செய்தான். அதிபோக ஸ்வாரிதின் திவ்ய பூர்
ஸாக்கி கர்ஷங்கனாலே காழ்த்து போகாருமுண்டு. மகய்க்து போகாருமுண்டு. * கர்ஷாநைக்
காட்டிய வேதம் களிப்பற்றது தென் குருகககின்னல் வாட்டிலாவண்டிழ் படைமகாழ்ச
தது * என்று அமுதனூர்பணித்தபடியே உபயகேதங்களுர் தத்பரீஷைகளும் காழ்த்து போக,
* காட்டிய தீர்ச்சமயங்கள் மாண்டன * என்கிறபடியே புகியறமாகிவின்ற புத்தொகி
சமணமென்றார் பாறியொழிந்தனவன்றோ. சார்ங்கபூசைத்தசாமணயாலது அமர்
கர்ஷஸர்கினை அடியதுத் தொழித்ததுபோல * அக்காசார் போல்வாரான பாற்பயசூதநுஷ்டி
கினை ஸ்வாரிதின் பூர் ஸாக்கியவ்யம் மாய்த் தொழித்தது. * தம் த்ருஷ்டீவா சத்ருவந்தாயம் *
என்றவுடனே * மஹர்ஷீணும் ஸாகாவஹும் * என்றப்போலே கிரோதிகள் ஸ்ரீமத்தன்
சத்ருவர்கள் வாழ்ப்பாப்தமானகாலே இவ்ஞர் அவ்விண்ணும் தெரிவிக்கப்பட்டது. பூர்
பாஷ்ய ப்ரவசமுதத்தாலே கிரோதி மிவாழும் பகவத் விஷய ப்ரவசமுதத்தாலே ஆர்ந்த
ஸமுஷ்விவசுமம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீமத்தருவியீருந்தமை தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[சார்ங்கமுதைத்தசாமணை] சாமணயாலது சார்ங்ககிலிளில் நின்றும் நோன்றுவது
இயல்பு. ப்ரகிருதத்தின்றுள்ளே பெருத்துக்காட்டிய * அனடயார் கமலப்பகாட்டியே
ஸ்வாரிதரோ சார்ங்க கில்காகக் கூறப் பட்டா ரென்றுமளர்க. அந்த நூற்றந்தாதிப்
பாகரத்திம் * ஸ்ண்கார்ங்குகிலிலும் * என்கிற சொல்லால் ஸ்வாரிதே சார்ங்க கில்காகக்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையதற் தக்கது. அன்றிக்கே, * தன்மகச் சார்ங்கமதுவே
போல் புருவவப் பழகய * என்று ஆண்டான் தாமே அருளிச் செய்திருக்கையாலே
சார்ங்கமென்றது புருவமென்றபடி. புருவமுதைத்த சாமணயாலது—ஸ்வாரிதம் ஆழ்வா
ருண்டான் போல்வாரான கோக்கிப் புருவம் தெரித்தவரிடம் நடனே அவர்கள் சாமணை
போன்ற வாதங்களைச் செய்து நிற்பர்களே, அதைச் சொன்னபடியாகவுமாம்.

உலகிலில் வாழப் பெய்திடாய்— * உலகமென்பது உயர்க்குதொர்மாரட்டே * என்பது
நரிழர்வழக்காதனால், உயர்க்கது அதிகாரிகளை வாழச் செய்தருளிலெண்ணு மென்றபடி.
[தாழாதே பெய்திடாய்] வககாலத்தினே ஆய்வுகணக்கான தர்வாதிகம் பிடைத்ததால் நின்
வாங்குத்தவாங்கலே ஸ்வாரிதாம். * கொண் ஸ்ரீமயவண்ணம் பேரார்ஞுணத் தெமபிரவா
துசன் அவ்வெழிவ்யவாஸின் சொரவணைர் கிதைப்பது அப்போதொருகில்கை செய்தே *
என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசாரும் இங்கே அதுவந்திக்கத்தரும்.

கால்களும் மகிழ்ந்து மார்கழிநீரட்ட— த்ருப்பாகவரில் மார்கழி நீரட்டமென்று கூறு
வதற்கு உன்னுறை பொருள் இதகெளிர்; ஸ மொழியினுள்ள மார்க்கசீர்ஷம் என்கிற
சொல்வே தமிழில் மார்கழியென விகாப்பப்பட்டது. ம்ருகசீஷ கஷத்திரமும் மென்கெளி
திதியும் கூடிவரும் மாலம் மார்க்கசீர்ஷமெனப்படும். இது உலகமற்றத் வெண்ப்பண யான
அர்த்தம். அந்தாய்கமரன அர்த்தம் எது வெண்ணில்; மார்க்க—கீரஷம் என்று பிரிப்பதிலே
நோக்கு. மார்க்கம்—வழி; அதாவது உபாயமென்றபடி. சிர்க்காவது தன், உபாயங்
களில் தலையானது எதுவோ அதுவே மார்க்கசீர்ஷமென்றதாயிற்று. பூர்வசபூஷணதில்
காந்தரத்தின் ஆசார்யாபிமாகமே உபாயங்களில் தலைபாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதுவே
மார்க்கசீர்ஷமாகி, அச்சொல்லின் கிதைவாய் மார்கழியெனப்பட்டது. மார்க்கசீர்ஷாலக
தருமே மார்கழிநீரட்டம். ஆசார்யாபிமாகமென்கிற குறித்த உபாயத்தை கால்கள் கடைப்
பிடித்த மகிழ்த்த வாழும்படியாகவும் அண்ணலே! அருள்செய்யவேணும் என்றதாயிற்று.

ஆண்டான் அடுத்த பிரபந்தமாகிய காச்சியார் திருமொழியில் *கொழிலாக்கியை
மூக்கரித்திட்ட குமாருர் சொல்லும் பொய்யானால், காணும்பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்ற
பாசுரத்தினாலும், * கண்ணென் தோழி 1 காக்கையினை மம்பார், செல்வர் பெரியர், நிறமானி
டவர் நாம் செய்குதென், சிவ்விபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வங்ஸபரிசுவருவிப்ப
மேன் அது காண்டோ * என்றபாசுரத்தினாலும் உபாயங்களில் தலைவான அபாயமாகிய
ஆசார்யாபிராணத்திலேயே தனக்கு விஷமடபுள்ள தென்பதை ம்பவர் பாசுரக் கூறியிருக்கை
யாலே * காங்கனும் மார்தழி ரீராட * என்றதற்கும் * மார்கழித் தீங்கன் தீராடப் போதுவிட்*
என்றதற்கும் இதுவே உன்னுறை பொருளானும். மேலே யெடுத்தக் காட்டிய ஆண்டான்
பாசுரங்களில் முத்திய பாசுரத்தில் * காணும் பிறந்தமை பொய்யன்றே * என்றதன் உட்
கருத்தைப் பெரியார் பக்கல் பணிந்து கெட்டறிவது. *

ஸ்ரீ:

யதிராஜ ஸப்ததிரும் எம்பெருமானும்

ஸ்ரீமத்திகமகந்த மதராசேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததிரும் முதல் ஐந்து
க்ஷேராகங்கள் குறுபாய்ப்பாறுபவததில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமான், 2. பெரிய
பொட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. மர்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமகாதமுனிகள்,
6. மயங்கொண்டார், 7. மணக்கால் மங்கி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியமங்கி.—
ஆக, இப்படி குறுபாய்ப்பாறுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய சீன * பரஹமம் லக்ஷ்மணமுனி: *
என்கிற ச்வேராகம் முக்காக எம்பெருமானுடைய குறுமுபவத்திலே இடங்கியுள்ளார்.
மேற்குறித்த ஆர்ப்பச் ச்வேராகத்தில் லக்ஷ்மணமுனி என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்ய
பதேசிக்கப்படுகிறது. ஸ்வாமிக்கு அளவந்த ராமாநுஜர் என்றுத் திருநாமம், தசாதாம்மனுன
ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமானைக் குறிக்கொண்டதாமென்று கிளக்கப்பட்ட
தாயிற்று. ராமாநுஜர் என்கிற திருநாமம், 'சொம்பொற் கழலடிச் செல்வா பகதேவா !'
என்னப்பட்ட மய்யுத்ததலோ என்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணகியும்
சொல்லக்கூ லு தென்பது முகுத்த மலையில் * ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்தாயகுரோ ஹேபண்டர்
காசுர * என்கிற அர்ப்பணிததான ச்வேராகத்தின் அளவரு மறித்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வா
மிக்கு அளவந்த ராமாநுஜர் என்றும் திருநாமம் கண்ணகியைக் குறிக்கொண்டதாகவும்
கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணகியானுக்கும் ஸ்ரீ ராமாநுஜர்க்கு முன்ன ஒற்றுமையை
முன்பொரு வ்யாஸத்தில் நாம் பறித்து வனகயாக கிளரித்து விருத்திருக்கின்றோம். அது,
ரசிதாப்போக்கில் உன்னுறை பொருள்வகை மென்கிற ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் கிருதிக்
கப்பட்ட ஸாயம். வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததிரும் சப்த ச்வேராக வாக்யத்தின்
கிருதித்ததான ஸாயம் கண்டி கிவரிக்கப்படுகிறது. அந்த ச்வேராகம் வருமாறு:—

" சம்தோதய சங்கராதி கர்வ' ஸ்வபலாத் உத்தநுதயாதவப்ரகாச : "

அவரோபிதவார் க்ருதோபார்த்தாந் க்ரு ராமாவஜஸு ஸ வஷ பூய : "

இந்த ச்வேராகத்தில் முன்ன லகைகளினால் கண்ணகியானுக்கும் எம்பெருமானுக்கும்
ஸாயம், யடிகோழி வஸ்துமார்க்கு மிகவும் கலிக்கக்கூடிய ச்வேராகஸங்கா மாயாத
யினால் [சிலேடை யணியில்] அருளிச்செய்யப்படுகின்றது. பல பொருள்படச் சொல்லு

வது ச்வேஷம் [கிலேஷம்] எனப்படும். அது அபங்க ச்வேஷம் கொண்டும் அபங்க ச்வேஷம் கொண்டும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொழுத்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமல் காணர்த்த பதங்களைப் பிழைப் பல பொருள்களைப் பொறுகிறபதானது அபங்க ச்வேஷம் எனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொழுத்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரேயசுயம் செய்வதானது ஸபங்க ச்வேஷம் எனப்படும். இப்போது ஸபேஷத்துக்கொண்ட * சமீதோதய * என்னும் உதாரண ஸப்ததி ச்வேஷம் காத்ததில் முதலிலேயே பதங்களுக்கில் அபங்க ச்வேஷம் ; மூன்றாவது பாதத்தில் மாதம் ஸபங்க ச்வேஷம்.

இனி, ச்வேஷத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

[1. சமீதோதய சங்கராதி கர்வ:]

இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானவருடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பாபகரப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரான் என்று அர்த்தம். ஆதி பதத்தினால் அப்பிராணச் சேர்ந்த கார்த்திகையால் கரிமுகத்தான் முதலானவரை [ஈசுவரன் மான்ய விதாயகாடிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணனார் எடுத்ததில் சங்கரன் முதலானவருடைய செருக்கை யடக்கினது இதேநாள் புரண ப்ரணித்தம். உடையவர் * சங்கர பாக்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற * என்னும் * கா சங்கர சங்கராதி: * என்னும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரஞ் சாய்வுறுகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரிதர ப்ரணித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸார்பததை நிரூபித்ததாயிற்று.

கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கை யடக்கின வரவரது இங்குச் சூழும் கருத்தினைப்பதில்லாதது. பங்கராவர்த்தியின் ஸந்தியிற் பிறந்த பாணனார் எனப்பான் ஒரு கால் கடராஜனான சிவபெருமா லுடைய கடனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தானம் போட்டான் ; அதனால் மிக்க கடிஞ்ச்சியொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸத்தோஷாதிசயத்தினால் அந்தப் பாணனார் னுக்கு ஆயிதக் கைகளை வரப்பாடதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவரக் களும் அவனது பாப கனததைக் காவல் செய்யுகொண்டிருக்குப்படியான அதுகாலமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணனார் னுக்கு உலையென்று ஒரு பகன் இருந்தான். அவன் ஒரு நாள் ஒரு பாணனார்தானான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனகம், தன் உயிர்த்தொழியான சித்தவேகங்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தான். அவன் உயிர் துள்ள பல னுந்தா புருஷர்களின் கடிவங்களைச் சித்தத்தில் எழுதித் காட்ட, கடிவண்ண லுடைய பெளதாஜம் பாதபுமனது புத்தியாயாகிய அகிருத்தனை தன்னினோடு கூடியிருந்த னானுக் கைகா காட்டிக்காட்டி, அவனைப் பொறுத்ததற்கு உபாயம் செய்வவேண்டுமென்று அத்தொழியை வேண்டினான். அவன் தன் பிராகசித்ததை மனநிலையினால் தவிரகைக்குச் சென்று அகிருத்தனைத் தூங்கிக்கொண்டிவந்த அந்தப்புத்திலே விட, உலையு அவனினோடு போகக்களை யருபவித்து வந்தான். இச்செய்தியைக் காவலாளர் எடுத்த அந்தப் பாணன் தன் சேகாபுடன் அகிருத்தனை யெதிர்த்து மானவனினால் பொருது காக்கின்றதத்தினால் கட்டியப் போட்டிருந்தான். தவிரகைகளோடு அகிருத்தனைக் காண்பல் பாதவர்க ளெல்லாரும் கணக்கி யிருந்தபோது, காரத மூலினனால் செய்தி புணரப்பெற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பாகவான், கருடாஜா னுட்ப் பவராமன் முதலானோடு கூட பாணபுரமாகிய செரணத்தபுத்திற் கொழுந்தருளும் போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமத கணங்கள்

எதிர்த்துவா, அவர்களை வெல்லா மதித்து, பின்பு சிவபெருமானு லேவப்பட்டதொரு
 இவாதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்
 றும் பொருட்டிப் போர்புரிய, அதனையும் தாத்தி, பாணனுமானது கொட்டைவாயச் சூழ்ந்து
 கொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசாரிகளான அக்கிதேவர்கள் ஐகனையும் காத்தி
 செய்து, பாணனுள்ளேநு பிபர்த்தெய்வத் தொடங்குகலாக, அவனுக்குப் பக்தாஸமாகச்
 சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பர்வரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராடி,
 கண்ணன் தான் வரும்பொழுந்தத்தைப் பாயோகித்துச் சிவன் மூன்றுந் செய்வான்' டாமன்
 கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு தோர்வடைத்து போர்ப்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும்
 சணபதீவையும் ஹுங்காசங்களால் ஐதுத்து ஐட்டி, பின்னர் சக்ராயுதத்தை வெடுத்துப் ப்
 யோகித்து அப்பாணனது ஆயிரக் தோள்களையும் தாடை தாடையாய் மறிவொழுக அதுந்து
 அவனுடையையும் சினதப்பதாக விசுக்கமயிற், பாயகிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு
 போர்த்தித்ததனும் சிவபிரானு செய்தார்த்துப் பவன் மைமேல் தண்டதாக இருக்கப்படு மென்
 தென்பவர்ப் கண்ணபிரான் காங்கு வககளைமும் உயிரோடும் அகனை மீட்டருளினன்
 என்பதாம்.

எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வமுகம் பண்ணினது, ஸ்ரீ பரஹ்மதி கந்த ரசனை
 னுறும், அதனைத் திப் பருகிகளை வாசப்போரில் வென்று ஆப்படுத்திக்கொண்டதனறும்
 வந்துணர்க. இவ்விஷயம் பேரிகே மூன்றுவது பாதத்தின் விவரணத்தினுறும் விளங்கும்.

[2. ஸ்வபலாத் உத்தந்தாதாதவப்ரகாச:]

கண்ணபிரான் பாயான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் பாகாசம் வயாதி சாபத்தினுக்
 மக்கில் விடக்கவையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மகாமப்யுத்தரீஷ்பதி" என்கிறபடியே
 அந்த பாகாசத்தைத் தனது கண்ணபிரானுக் பாகுத்தார்ப் செய்தவன் என்று கொள்ளக்
 காது. யதுருவத்திலே பிறந்து யாதவர்களை கினக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ண
 பிரான் என்க. மஸ வகர்பாயமான அர்த்தத்தில், 'யாதவப்ரகாச' என்று முடிச்சொல்
 வாகக்கொண்டு, அப்பெயர்முண்ட மாயாலாகி குருவவத தர்முடைய க்ருபாபலத்தினும்
 உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தாக்கு உபாத்யாயராகிருந்த யாதவப்ரகாசரை
 மும் நமக்கு அடியவையப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான பாயவ முடையான் எம்பெருமானார்
 என்க. இவ்வாறு உடையவர் சரிசையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

[3. அவரோதிவாத் ச்ருதே: அபார்த்தாத்]

'அபார்த்தாத் ச்ருதே: அவரோதிவாத்' என்று அகவயம். இதில் எபக்க க்வேஷ
 முள்ளது. அபார்த்தாத் என்றும் பதம், (அ+பார்த்தாத்) என்றும் (அப+அர்த்தாத்) என்
 றும் பிசிரும். பார்த்த எனன்று அர்ஜுனனைக் சொல்லி, பார்த்த எனவரத [அர்ஜுன விஜே
 திகளான] தர்யோதனாதிகளை அபார்த்தகர்களென்று சொல்லுவதாய்க் கண்ணன்பாயான
 அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; சிவதத்திற்கும்
 பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தகர்களான தாரோதகர்களைக் கீர்த்திசெய்து கீரே
 பிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பாகுபாதியாகிவந்து *பரிபுஷாதேவன் என்னவரும் மாரத
 ளுப் மறிமம் பலர் குணிய துற்றுவரும் பட்டபிசச்செய்த அவர்களைக் கீர்த்தி பிறந்தவர்
 வாகச் செய்தா இன்னுமடி, ஸ்வாபி ராமரதுறரே வென்னில் [ச்ருதே: அபார்த்தாத் அவ

ரோபிதவாக்) இது மதஸ்தர்கன் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை விவரித்த பாதர்த்தினன் விவரித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே "சுரிதோதய சங்கராதி கர்வாக முதம் பாதர்த்தி கூறப்பட்டா மென்று உணர்க.

இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் விவரித்தருளின விதம் விவரிக்கப் படுகிறது:—

"அவரோபிதவாக் ச்ருதேதபார்த்தாக்" என்ற மூன்றாவது பாதத்தினால் ஸ்ரீராமா நுஜன் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களைத் தன்ன உண்மைப் பொருள்களை புரைத்தருளி னதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. "சுந்த ச்ருதி வாச்யத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் ஏதாவது பொருளைக் கூறினார்? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தம் கூறி வருகிறார்?" என பாதத் தெரிவிக்க, எவ்வித ஒரு விஷயத்தை யெடுத்ததற்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்:—

உபகிஷத்துக்களில் சில வாச்யங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வம் உள் இல்லை யென்பதாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "நேஹ ஈகாஸ்தி கிஞ்சக்" என்பது ஒரு ச்ருதி வாச்யம். 'உ இஹ ஈகா அஸ்தி கிஞ்சக்' என்று பதம் மாறியும், இஹ ஈகா கிஞ்சக் ஈஸ்தி- இவ்வுதயின் பன்மென்று சொல்லக்கூடியது எதுவு மில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாச்யத்தின் பொருள். "எகமேவ அத்விதீயம்" என்ற மற்றொரு ச்ருதி வாச்யமும் மெற்கூறிப் பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் இடையா; ஒரே தத்வந்தர் ஆன்னது என்றுமே பொருளை)த் திட்டப்படுத்தியுள்ளது. இப்படியே பல வாச்யங்கள் உபகிஷத்துக்களில் உள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

அந்த உபகிஷத்துக்களிலேயே மற்றொரு சில விடங்களில் பல தத்வங்கள் உள்ளன யென்று காட்டுகின்ற வாச்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படியப்பட்ட வாச்யங்களில் சில வற்றை எண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்:—

(1) "குகாம் பாதாகம் அம்ருதாசுகாம் ஹா: சுக்ராத்மாநெஸ சததே தேவ ஏக:" இது ஒரு ச்ருதி வாச்யம். இதனால், அசேதகப் பொருளுடைய சேதகப் பொருளுடைய இவ்விவரங்க ளும் இகறவானது ஒரு பகவானுடைய ஆக மூன்று தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

(2) *ஜ்ஞாஜ்ஞேள த்வாவஜா வீத கீசேன*- இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாச்யம். இதனால் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்க ளுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது.

(3) *த்வா ஸாபரிணா ஸயஜா ஸகாயா ஸமாஹம் வருகுகம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரஹ: பிப்பலம் ஸ்வாது அதி அக்ஷக்ஷ்யோ அபிநாகதீ.* -இதையும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதி வாச்யம். இரண்டு பகிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு வ்யாக்ஷத்தின் (அசேதகமான சரீரத்தின்) அகிணத்துகிடக்கின்றன வென்றும், அக்ஷிரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவைவானது (ஜ்ஞாத்மா) புண்ட பாயஸப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு தனிக் கின்ற தென்றும், மற்றொரு பறவைவானது (பாமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் நீச விளங்கு கின்ற தென்றும், இந்த ச்ருதி வாச்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதக-அசேதக சகவர்களுகிற மூன்று தத்வங்க ளுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று. இப்படிப் பட்ட ச்ருதி வாச்யங்களும் உபகிஷத்துக்களில் பல உள்ளன வென்று வைத்துக்கொள் வோம்.

பல ததவங்கள் கடைபா; ஒரே ததவந்தா னுன்னதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்கங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அதனவத ச்ருதி யென்பதும் மறுபேயர், மற்ற, பல ததவங்க ளுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்கங்களானவை பேத ச்ருதி அனவத தனவத ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன்றொன்றான மூன்றபடுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல ததவங்கள் கடைபா; ஒன்றேதான்' என்று ஓரிடத்திற் சொல்லுமதும், பல ததவங்க ளுண்டென்று நிரிதோரிடத்திற் கிவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பான்பாய் மூன்றபட்டுதே யன்றோ? ஒன்றதான் ததவம் என்று சொல்லிட்டதும், பல ததவங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லுது கூடாது? பல ததவங்கள் உண்டென்றும் ஒன்றே ததவம் என்பது பொருந்தாது; ஆகவே மூன்றபாடு மூதளிக்கப்பட்ட தாவிற்று.

"வேததூதே சதுசின் ததன்மைவல்லதென மந்துஸாக்கினே" என்று திருமந்திரையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுணர்க்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பான்பா சிறுத்ததாகவே அனவதமாகவே சொல்லமாட்டா வாதலால், வேதே வெடுத்திக் காட்டின ச்ருதி வாக்கங்களை மூன்றபாடு சிறிது மின்றியே அனவதமாகப் பொருத்த விதிவிற வழி என்ன! என்பத ஆராயப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு ததவமே யுன்னதென்று ஒதுகின்ற அதனவத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் ததவமென்று சிர்வஜித்தார்தன், பல ததவங்க ளுண்டென்றேதூதின் தனவத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே வெடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒருவாறு ஒளபாசாரிகமாக சிர்வஜித்தலா பென்றுர் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதாப் பொருள்களும் அசேதாப் பொருள்களும் முன்னனவாகத் தோன்றுவது மானவலின் தோற்றமே வாதலால், அப்படியும், சேதாற்றத்தை சேதமாகக் கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவத சித்ததாக சிர்வஜித்தாகிடலா மென்பது இயவதவதிகளின் கருத்து. ஆகவே தனவத ச்ருதிகளைத் தன்னி அதனவத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அதனவதிகளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மானவததோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயவாதிக ளென்றுப் வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஆனந்த சித்தத ஸ்வாமிகள் தனவத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக்கொண்டு அதனவத ச்ருதிகளை ஒளபாசாரிகமாக சிர்வஜித்தலா மென்று கருதுகின்றார்களாதலால், அவர்கள் (மதவாசார்ய ஸாப்பிரதாயத்தினர்) த்னவதிதன் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஆக, மேற்கூறிய (அதனவதம் தனவதம் என்கிற) இரண்டு ஸாப்பிரதாயங்களிலும் ஒருவனாகவான உபநிஷத வாக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒருவனாகவான உபநிஷத வாக்கங்களை முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்த அபித்த சிர்வான் என மூன்று ததவங்கள் அனவதமாகவுள்ளன வென்றிற் அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிக் ளும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பா ண்டு. ஒரே ததவந்தா னுன்னது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மதவாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பா ண்டு.

மதவதிதன் சில ச்ருதி வாக்கங்களைத் தனவதம், தனவதன் சில ச்ருதி வாக்கங்களைத் தனவதம் சேர்த்திருத்தின்ற தென்பவத த்ருதிகளாகிற் கிவரித்தோரெனும். இனி, ஒரு ச்ருதி வாக்கத்தையும் தன்னாயல் உபநிஷத வாக்கங்க ளென்னவதற்குநாறியே ஸாபத்யப் பதித்தி யுன்றையு மொதுக்காமல் யிகவும் பொருத்தமாகவே சிர்வஜித்தருளினவர்கள் கம்

பூருவாசாரியர்கள், அவர்களில் தலைவர் பலகை ராமாநுஜன். ஓரே ததவந்தா ஸன்னதா என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்கியங்களையும், பல ததவந்த ஸன்னதென்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்கியங்களையும் எப்படிப் பொருந்தவிட முடியுமென்னில், கம் பேராசாரியர் எப்படியும் பொருத்த விட்டிருக்கிறார் என்பது இனி உபாபாதிக்கப்படுகிறது.

உன்கத்தில் ஒரு வந்துவாய்ப் பல னென்றார் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்த முண்டு. உதாஹரணமாக, ஒரு கடிக்காரத்தை யெடுத்துக் கொள்ளுவார்; அந்த ஒரு பவவா! என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிக்காரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை காம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வந்துக்கள் அவையவங்களுக்கே (உறுப்புக்களுக்கே) சேர்க்கிறப்பது புலப்படாமற் போகாது. பல அவயவங்களுக்கே கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது. ஒரு வந்துவுக்கு மேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஐயாகூட ஏற்படாது. இப்படி கடிக்கார மென்கிற ஒரு வஸ்துவே யல்ல; உலகிற் காணும் வந்த வஸ்துவை யெடுத்திக் கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு கிதத்தில் ஐக்கியமும், மற்றொரு கிதத்தில் அநேகத்துமும் தோன்றியே நிறும். படுக்கை, தலைவளை, வண்டி, வீடு முதலிய ஒன்பொரு வஸ்துவும் ஸ்தூலத்ருஷ்டியில் ஓரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புகளை உற்றுக் காணுமிடத்தப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அதுபவநித்தம்.

கம்மையே யெடுத்திக் கொள்ளுவோம். 'ராமாநுஜ னென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்லுகிறோம். 'சென் காய்கள் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடிய ஆத்மாவாகிய அந்த வயக்கி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவ்விடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று கொள்ளதாகத் தேறுமா? பாதஸ்ரீ? இன்னும் மொன்று பாருங்கள். 'ராமாநுஜன் கிவப்பாவிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேகா விவாமிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம். இவ்விவாமிற் கார்த்தகனிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. கிவப்பாவிருக்கிற னென்னும்போது ராமாநுஜ னென்ற சொல்லானது சரீரத்தைக் கொக்கியது; மேதாவிவாமிருக்கிற னென்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவைக் கொக்கியது. ஏன்? கிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏவாது. மேதாவிதவம் (ஆதாவது ஆர்ஜனமம்) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏவாது. ஆகவே, ஓரே பதம் இவ் வஸ்துக்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் இவ் வஸ்துக்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தென்பது தெற்றென விளக்கிற்று.

இனி, காம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையு மெடுத்துக் கொள்ளுவோம். கித்து அளித்து கச்சாணென மூன்று ததவந்த ஸன்னதவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட ஒன்று பொருள்களிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றே யுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதம் அசேதம் பொருள்களை யபிமானாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றன வாதலால் இவையும் பொருத்தும். இப்படி ஸமவயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் தலைபுறமும் ச்ருதி வாக்கியங்கள், 'பஸ்ய ப்ருதீனீ சரீரம்..... யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்தயாதியாக உண்மையுளளாம். இவைய சரீர சரீரபாவத்தை விளக்கலும் வாக்கியங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருத்த விடுகிற வாக்கியங்களாதலால் கூடகச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறு பிவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களில் தலைநிலமும் அக்ஷரநிலமும் கண் செறுத்தாமைவிருந்தேயே, அவர்கள் வகை ச்ருதி வாக்கியங்களையும் ஸமஸைப்படுத்த அவ

காசமில்லை யாவித்து, கம்முண்டை அம்பாதையத்திற்கு இத்தாலியில் பாதம பிலத்த
காச கம்மாழ்வார் தமது திருவார்த்தொழிவில் 'உடன்றினை புரிறெனக் கரத்தெங்கும்' என்
கிற அருமருத்தன்ன ஸ்ரீஸூகத்திலுள் சரீராதமபாவத்தை விதியாகக் காட்டி யாருளினபடி
யாம், ஸ்ரீமந்ரதமுனிவன் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான கம் ஆசார்ய சிகாமணி
கள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூகத்தின்பேரே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாச்யங்களையும் ஸாரஸமாக
நிர்வறுத்த வன்மயர்களானார். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களின் தலைவரான ஸ்வாமி ராமாநு
ஜரைப்பற்றி 'அவனோபிதவாக் ச்ருதோபார்த்தாக்' என்று கூறியது நிகழ் பெருந்தவரான
தென்று உணரத்தக்கது.

ஆக, இந்த வ்யானத்தினால் கிங்கிடாதனைதம் கொள்வகலைய விளக்கமாக விவரித்
தோ மாணோம். இவ்வரித்தக்கொய்யல்சைம் ஸாரமாகவும் அருத்தமாகவும் தெந்நிற் பதிய
வைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்ததேவிகன் தாமே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்
செய்த ச்ரீலோகாதக் கொன்றுண்டு; அதைக் கண்டபாடம் செய்வது உலமென்று கருதித்
தீரேழு குறப்படுகின்றோம்.

"மீதோ பேதம் தத்கேஷ்வரிஸாதி பேதச்சுதீரதோ
விசிஷ்ணு க்யாத் ஐகியச்சுதியி ச ஸார்த்தா பகவதி
ஐமாவர்த்தேன கோப்யும் நிகிலஜகத்கர் மாவிதா
நிரீசோ லக்ஷமீத: ச்ருதிர்பாபாதி: ப்ரணிததே " என்பதா மது.

கம்முண்டை வித்தாத்தத்திற்கு சரீராதமபாவமே உயிரானதென்று, அதைக் கிட
யாகத் தெரித்துக்கொள்ளப்பெறும் வந்த மதாந்தரஸ்தர்களையும் வளர்தில் வென்றுவிடலா மென்
தும் ஸ்ரீ தேவிகன் தாமே ஸ்ரீபத் பதாஸ்யதாய ஸாரத்திற் றது ச்ரீலோகாதக் மருளியுள்ளார்;
அதற்கும் கண்ட பாடங் கொண்டுக்கொள்ளத் தக்கதென்று தீரேழு குறப்படுகின்றது.

"யத்யேதம் யதிஸர்வபொனாகதிகம் வித்யாத் அவித்யாதம:
பாத்யூஷம் பாதீதத்தாமத்திமயகே ருச்சித் விபச்சித்தம:
தத்கேஷ்வரிஸாதி விஸயம் தத்கம்மதஸ்தாபநா
ஹேவாதபாதமாக ஹேதுகதகதகல்லோல கொலாஹல: " என்பதாம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளை சரணம்.

மார்கழி நிராட்டமும் — எம்பெருமானாரும்.

சென்றமாதத்தில் " பெரும்புதூர்மாமுனிக்குப் பின்னாருள் வாழிலே " என்னும்
வாழியை விவரிக்குமான வில் ஆண்டாராருளிச் செயலாக எம்பெருமானார்பெருமான மிகத்
தெளிவாக விளக்குகின்ற படியை விவரிக்க கருதித்தோம். அப்போது, மார்கழி நிராட்ட
மாவது மார்க்குஷிஷ்வகாஹகபென்று, அகாலது மார்க்கங்களுக்குள்ளே சிஷ்யமான
[பாபங்களுக்குள் தம்பகன்] ஆசார்யரானதில் அவகாஷிப்பதே பென்றும் கூறி,
அப்படிப்பட்ட மார்க்க சிஷ்யகாஹகத்தில்தான் ஆண்டான் மிகுந்த அபிவிருத்தியடைவ
என்பதை காச்சியார் திருமொழிப் பாசங்களினால் விளக்கியும் செய்தோம். பின்னை
லோகாசார்யரும் ஸ்ரீ வாசகபூஷண திவ்ய காங்காதின் முடிவில் ஆண்டான் பாசாதனைக்
கொண்டே சரீரோபாய ஸாரஸஸ்தாபகம் செய்தருளியிருக்கையாலே அவ்விஷயத்தில்
இன்னமும் விவரிக்க கருதிக்கவும் தெளிவு குறப்படுக்கவும் அவசியமில்லை. " ஆழிமறைக்கு

அண்ணா! காக்கையும் மகிழ்ந்து மார்கழி கோட வாழ்வுகளினில் பெய்திடாய்" என்றதற்குச் சேர எம்பெருமானாளுக்கு இதுதன்னிதான் அக்ஷயம் கிபூரிக்கப்படவேண்டுவது நிக அகலியாதவர்க அந்த இப்போது கிபூரிக்கப்படுகிறது.

உபாயங்களில் தலைவான ஆசாரியாமானத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வந்தபோதே ஸ்ரீ கவுண்டுகவுண்டுகளுக்கு எம்பெருமானாளுடைய கிளைவு வந்தே திருமென்பதில் கிவாத முன்னிடம்? எம்பெருமானாளுக்கு முன்னேயும் சிவ ஆசாரியர்கள் அவதரித்தருளி யிருந்தா. நாம் மம்முடைய உழுவிலேற்றுவதாக அவர்களுடைய அபிமானத்தை நாம் கண்டேனாம். எம்பெருமானார் திருவவதரித்தபின்முதலாக ஆசாரியாபிமாக மென்சிற சொகவது. வமேதோன்றியது என்று சொல்லவும் பொருத்தமுண்டு. இப்படிச் சொல்லுவதுதான் ப்ரஸ்தாவ உபபத்தியைக் கேள்வி;— எவ்வாறு எம்பெருமானார் ஒருவரின் கிபூரினை காணுகதி ப்ரஸ்தாவத்தை உபபத்தித்தருள்கின்றார்? * தயாதவா புத்யாய்ச்ச தாயாய்ச்ச தாகவம் கண்ணகத: * என்கிற படியே புறப்புண்டரவ பற்றுக் கிவையடைய வானகையோடே கிபூரி கிபூரினை * கிவிலேக கண்ணபய தாகவம் மதூதயதே, கிவெதயத நாம் கிபூரி கிபூரினை முபஸ்திதம் * என்று சொல்லி வானமுதகியைப் பார்த்ததின்கு, அவர்கள் இக்கிபூரினை அவருகளுக்கக் கொள்வாயம் கிபூரிவருகவே கொண்டு பகவானகத திக்குகிவச் செய்பத் தொடங்கினார்கள்— என்கிறகிதனை எவ்வாறு கிபூரிவ உபபத்தித்தருளா கிபூரிவது, அப் போது ஆனந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவரான இன்னபுறங்கா கிவிலி தானார் கோஷ்டியில் கிண்ட எழுந்திருந்து கிவிலிக்கியழுது கம்முணய வொரு பொய் கிவிலேற்றத்தை விண்ணப்படுத்துவது இதைப் பரிபூரித்தருளினவொழிய மேனே கவத கேட்ட கிருப்ப கிவிலைமையக் கூற கின்றார். அவர் கிபூரித்த கிவிலேற்றாவது— கிபூரிவருவாறுக்கு ஆர்த்தி முகலிய அநிகா பூர்த்தியில் யாதொரு குவறாயினில்; ஆகிவச் செய்பதில் அக்ஷயத்திலும் கபடமாகவல்லாமல் உண்மையாகவேயுண்டாதி கெஞ்சுககிவ பத்தியா ன் வந்து செர்ந்த இவனுக்கே பகவத் கோஷ்டியில் ப்ரவேசம் எளிதாகக் கிவிலை கிவிலேயென்றும், பகவா னக்கு அத்தாய்க் மத்திரிகளாக இருந்தவர்களைக் கிவிலித்த பரிபவமும் ஆகேவமும் கிவிலித்த தென்றும் கண்டாய், அவ் கிபூரிவருவாறுகடைய அநிகாத்திற் பூற்றிவென்ற கூட இவ்வாத எம்போனியர்க்கு பகவதங்கோத்தைக் கவகிவகப் கண்ணபதற்கு ப்ரஸத்தி கிவிலேயன்றே; ஆகவே எம்போனியர் உருதிக்க வழுபுண்டிடே இக்கிபூரி? என்பதாக.

இதைக் கேட்ட எம்பெருமானார் உபனை அவர்க்குப் பாய திருத்தியவர்க ப்ரஸத்தாயருளிச் செய்தார்: * கிபூரிவருவாறுப்போனே நாம் எம்பெருமானைப் பற்றினு வன்றே இப்படி கிவிலித்தரு இவ்விழங்கு கிவிலேயன்றும்; நாம் எம்பெருமானை கை பார்த்திருக்குவார்களெல்லாம் காணும்; உபக்கு காணுண்டு, கனக்குப் பொய் கிவிலிவரு" என்று.

இதன் கருத்தாவது—எம்பெருமான் மோசகமளிக்கவும் வல்லவன், மேன் மேலும் கிவிலாததிலே தன்னையும் வல்லவன். கிவிலாதகூடாறுகளுக்குப் பொது மான எவாதத்திய முடையவளுகையாலே அவனைப் பற்றினார்க்கு கெஞ்சதனும் கிபூரிவருக்க கேரும்; அவனைப் போலன்றிக்கே அதுகாலமே வடிவெடுத்த ஆசாரியர்களைப் பற்றினார்க்கு கிவிலேற கத்தமு கிவிலிக்கே மார்கிலே கைவலத்து உறங்கலாம்படியிருக்கும் என்னக. இவ்வத்தம் மதூர்த்திவனின் வானததாய் கேதிலின்றது; * கிவிலி பவதி லா கேதி வம்சய: அப்யதலே கிவிலம், க ஸம்சயோஸ்தி தத்பத்தபிசர்யாதாந்மகாம் * என்கிற ப்ரஸ்தாவத்தை இங்கே

அருளளிப்பது. [இதன் பொருள்:—எம்பெருமாவைப் பற்றினுக்கு ஸத்கதிப்பாப்தியாகிற லீத்தியுண்டோ இன்னியோ, வென்கிற ஸத்தேதம் முன்னது: தத்பத்தர்களாகிற பாகவந் களைப் பற்றினுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸத்தேதம் உதிக்கவேமாட்டாது என்பதாம்.]

இங்ஙனே அவையர்கள் தம் தம் ஆசாரியர்களைப் பவரிற்று உத்திகித்தல் என்பது இருக்கச் செய்தொழி, * தஸ்மிந் ராமாஜ்ஜார்பே குநீதி ச பதம் பாதி காங்கதா * என்கிற படியே ஆசாரியனைக் கொள்ளுகுந் பெருநாளிதஞ்சுத்தன்னை எம்பெருமானு சொரு வர்க்கே உரித்தாக வுன்னதாதலால் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கே ஸத்கதி பார்ப்தியின் ஸத்தேதமற்றிருக்கப் பார்த்தம்.

திருவடி ஸம்பந்தமென்று கிரேஹிதவர் சொல்லவேண்டிய அவசியமுரிக்கை; ஏதேனொரு ஸம்பத்தமிருத்தாலும் போதா. திருவடி ஸம்பந்தம் தவிர வேறு எல்லா ஸம்பத்தமிருக்க முடியுமென்று கொள் கேட்கவும் சித்திக்கவுட்கிடும்.

திருவடி ஸம்பந்தம்போல் திருமுடி ஸம்பந்தமும் ஒன்றுண்டோ? முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தம், முற்பட்டவர்களுக்குத் திருவடி ஸம்பந்தம் என்று கம்பீரமுடையவர்களை நிரித்தல் காட்டியுள்ளார்கள். உததாழ்வாஸைய பெருமானையப் பேசப் பிறந்ததான * அர்ஷாபூசோ யத்பதஸுரஸிஜதிஸ்ஸந்தவ மாகீர்தா பூச்சேவ தூதநா யஸ்யாகவய முபகதா தேசிகா முக்திமாப. ஸோயம் ராமாஜ்ஜார்பே * என்னும் சீலோகத்தில் இவ்விஷயம் உபத்தாபகம் கூறப்படுகின்றது. எம்பெருமானுக்கு முன்புள்ள முதனிகள் அவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முக்தி பெற்றார்களென்றும், முற்பட்டவர்கள் அவருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் முக்தி பெற்றார்கள்—பெறுகிறார்கள்—பெறுவார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிற இவ்விஷயம் வேதாந்த தேவிகனுடைய திருவாக்கியமும் ஸம்பந்தமாக வுள்ளது; அவர் தாம் பவரித்த ஸாமயிகத்தியில் எம்பெருமானைப்பற்றியவருரித்த மக்கள் சீலோகத்தில் இது காணத்தக்கது. அத்து எங்ஙனே பென்னிக்: * ஸதஜ்ஜகத்யகோ டுணகஜ் தபணை ததாஜகாழிசாஸாஜ்ஜகத்யக ஸதபஜாநஸிமவாது உததாஜ்ஜகத தூதா ஸாஸாப-பதஸஸ் ஸம்பதிகம் ப்ரணம்ய சாணை தத்பாதகோடரயேஸம் ஸம்பந்தே ஸமீத்யமாநகரிபவாக் தத்யாக் ததா அய்யந் தூதக் * என்பது அந்த மகன சீலோகம். இதன் பெருநாளாது—ஸம்பந்தம் பதம்—யதோக்யான எம்பெருமானுருடைய, சாணை—திருவடி யாக, ப்ரணம்ய—கணங்கொள், தத்பாத கோடரயோ: ஸம்பந்தே—அந்த எம்பெருமானுருடைய திருவடி யென இம்முடி யென்ன இவற்றினையுடைய ஸம்பந்தத்தினால், ஸமீத்யமாநகரிபவாக்—மிகப் பெருமை பெற்றவர்களாய், தத்யாக்—க்குதாரத்தர்களான, தூதக் ப்ரணம்ய—ஆசாரியர்களை கணங்கொள், ஸம்பதிகம் ப்ரிகத்தியென்கிற இந்த காரணம் சொல்லப்படுகிறது—என்னாக. இதில் * தத்பாத கோடரயேஸம் ஸம்பந்தே * என்றது ஸீலோக ப்ரீ ஸாஸகி. கோடர மென்று திருமுடிக்குப் பெயர். முற்பட்டவர்களுக்குத் திருவடி ஸம்பந்தம் பெருமை முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தம் உத்தராகமென்று இதனை கண்டு காட்டப்பட்ட தாயிற்று.

" முற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வாமிநின் திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் மோகமென்றும் இது கெளுநின் கன்று பொருத்துவன்றது. முற்பட்டவர்களுக்குத் திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் மோகம் முன்பு பற்றியென்றும் இந்த வார்த்தை அவசியக்கவேண்டியதே; பூரிமக் காதமுனிகள் உய்யக்கொண்டார் மணக்காங்கம்பிபொல்வார்தானே ஸ்வாமிக்கு முற்பட்டவர்கள்

அவர்கள் என்னைக்கோ பரம்பதம் போய்ச் சேர்ந்தவர்களன்றோ; அவர்களது காலத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அவதரித்திருந்தாலன்றோ இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நேர்ந்த தென்று சொல்ல இடமுண்டு. இவருடைய அவதாரமே நடத்திலாத ஸ்வயத்தில் இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு எப்படிப் பரப்பாமாகக் கூடும்? இது அஸம்பாவிதமான வார்த்தையாக இருக்கின்றதே! ” என்று சிலர் சங்கடிக் கூடும். இதற்குச் சொல்லுகிறோம்; சாஸ்தாக்களில் உத்தம புருஷர்களின் பிரபாவங்களைச் சொல்லுகிறபடித் தச பூர்வாக் தச அபராக்.....புராதி * என்றும் * ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச * என்றும் சொன்னப்பட்டிருப்பது பரணித்தர். ஒரு கம்சத்தில் ஒரு மஹாதீய புருஷன் தோன்றினால் அவனுடைய பெருமேன்மையினால் முன்னே பல தலைமுறையாரும் பின்னே பல தலைமுறையாரும் வாழ்ச்சி பெறுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் * செடியார் கோய்களெல்லாக் துறந்து எயர் கீழ்மே லெழுபிறப்புர் விடியா லெக்காகத்து என்றஞ் சேர்தல்மாநினவே * என்றும் * கோவந்தமர் கீழ்மே லென்றோழொழிறப்பும் மாசதிரித பெற்று கம்முடை வாழவு வாப்க்கின்றவா * என்றமருளிச்செய்தார். ஆகவே முற்பட்டவர்களையும் ஸத்கதி பெறுவிக்கும் பெருமை நிற்பட்டவர்களுக்கு விளைகின்ற தென்பது சாஸ்தா ஸம்மதமே யென்றுணர்க.

முற்பட்டவர்களின் விஷயம் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; நிற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வ ஸம்பந்தத்தினால் ஸத்கதிபெறுவிப்பது தவறுதென்பதே இங்கு முக்கியமாக விவாதிதம். கம்முடைய ஸதாசாரயபாம்பணையில் இப்பெருமை எம்பெருமானார்க்கு அளாதரணமாக இருக்கும். இதனை சாணுகதி கத்யபாஷ்யத்தில் சுருதபாகாரிகாசார்யரும், ந்யாஸதிலகத்தில் வேதாந்த தேசிகனார், யதிராஜ ஹிந்தியில் மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

கத்யபாஷ்யததிலருளிச் செய்தபடி யெவ்வளவே யென்னில்;— சாணுகதி கத்யாத்தின் எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்ககாதன் திருவடிகளினேப் பரப்பி பண்ணுவதற்குமுன்னே * பகவக் காராயணுபிமதாதுருப * என்று தொடங்கி * அகில ஜகம்மாதாம் அஸ்மக்மாதாம் அசுரண்ய சாண்யாம் அந்யசரண சாணமஹம் ப்ரபத்யே * என்று பெரிய பிராட்டியார் திருவடிகளிலே புருஷகரா ப்ரபத்தி செய்தருளி * பாரமார்த்திகே பகவத் சாணாவிக்த சாணுகதிர் யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே * என்று பிரார்த்தித்தார். [பெரிய பெருமான் திருவடிகளினே நான் பண்ணப்படுகிற ப்ரபத்தியானது எப்பவாவதற்காகப் பிராட்டியாரே! உமது திருவடிகளைத் தொழுகின்றேன் என்னுடையீற்று.] இதற்குப் பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவாக்கி விந்ந்து இல்லாதி வாக்கியங்கள் மதுமொழியாக அவதரிந்துள்ளன— * அஸ்து தே தஸைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்று. இவ்விடத்தில் * அஸ்து தே * என்பதே பொதுமானது. [கலாஜ— என்றபடி.] இதற்குமேலும் * தஸைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்றொரு வாக்கியமும் வெளிவந்திருக்கின்றது அக்க சாணுகதியினாலேயே எல்லாமும் சூறையாட நிறைவேறப் போகின்ற தென்றபடி. இக்கு ஸர்வம் என்றதற்கு மருமமான பொருளைச் சுருத பாகாரிகாபட்டர் ஸ்வாராய ஸ்ரிதிகில் தாம் கேட்டபடியே விவரித்திருக்கிறார்— * ஸ்வ ஸம்பத்திஸம்பத்திநிஸ்தாணமயீ ஸர்வசத்தாபிப்ரேதம் * என்கிற ஸ்ரீ கவித்திவினாக. உமக்கு மாத்மிகே யன்றிக்கே * கம்முடைய ஸம்பந்தம் ஸாதாரத்தாகவே பாம்பணையாகவே உள்ளவர்களுக்குப் பெறுதப்பாதென்று பெரியபிராட்டியார் அருள்புரிந்ததாக இவனுள் ஸம்பந்தமாகின்றது.

இப்படி எம்பெருமான் தானார் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வாய் அருள்செய்ததாக வேதாந்த தேசிகள் ந்யாஸதிலகத்தில் * லக்ஷ்மணமுனோ பவதா விதீர்ணம். சுருத்வா வாய்

தத்துபக்தமநாவலிப்தே * என்ற ச்வேகாதத்தினால் ஸுஸ்பக்ஷபாகவருளிச்சொந்தார். மணவாள மாமுனிகள் கிம்சதியில் * காலந்ரயேப் காணந்ரயநிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்குடிமலவ, ஸா ச த்வமையவ கமலாரமணே அர்த்திதா யத் கேசுமஸ் ஸ எவ ஓநி யதீக்தர்! பலத்சரிநாநாம் * என்கிற ச்வேகாதத்தினால் தெனிய வருளிச் செய்தருளினார். ஆகவே எம்பெருமானாரை உணர்ந்தபோதே கொண்டு கம் போலியர்களும் பேறுதப்பாதென்று துணர்ந்திருக்கப் பார்த்துள்ளதாதலால் * காங்கனும் மார்கழி ரோட * என்றதனால் * பெரும்பூதார் மாமுனிக் குப்பின்னானார் உன்னுறை பொருள்வகையில் [ஸ்வாபதேசார்த்த மர்யாவதில்] தெரிவித்தது இதுவேயாகும். இதுவேயாயிற்று மார்க்க சிர்ஷாவகாஹம்.

—:—:—

எம்பெருமானாரும்—திருக்கோட்டியூரும்.

* பஞ்சாசார்யபதாரீத: * [ஐந்து ஆசாரியர்களின் திருவடிகளை ஆர்ாயித்தவர்] என்று போற்றப்படுகின்ற ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்குத் திருக்கோட்டியூர் மந்திரமும் ஒரு ஆசார்யர் என்பதை உவகாழியும். * கோஷ்டபூர்ணதருபஸத்திதசலோ யாம் சத்வதாஸேதிவாக் * [தொழிவதுண்டது—யாழ்வரது திருவடிகளால் பரமபூதாவேதிகளால்] என்று தொடங்கிப் பட்டர் அருளிச் செய்தபடியும், குருபரம்பராபரபரமம் முதலிய சரித்திரதாக்களில் உள்ளபடியும், ஸ்ரீ வசு ஸ்ரீ ஸா கியாக்கியானம் முருகாப்படி கியாக்கியானம் முதலியவற்றில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்க்குப் பணகாக் நடந்து துணர்நி நிதியான பொருளைப் பெற்றிருந்தார் என்பது சிலாதாற்ற விஷயம். அப்படி பெற்ற பொருளை உடனே ஆசார் மியமனத்தைக் கடத்துப் அகலுநிலேயே சிவாஸ ஸ்ரீ ஸகர்ணாவர்களுக்கு வாரி யிறைத்துவிட்டு எம்பெருமானாரென்கிற திறப்புப் பெயர் பெற்றார் என்பதும் தேசமெல்லாம் வழங்கும் இத்திறாஸமாகவுள்ளது. இது நிற்க.

சரஸ்திரங்களின் ஒரு கட்டளையான வசனம் கம்பூருவாசாரியர்களால் சஹஸ்ய காந்தங்களில் அடிக்கடி ஸகாரணப் பட்டிருக்கக்காண்கிறோம்; அதாவது—

* மானா—பூகாஸ்யோதாரா பூரணம் மத்தித மாகவெதி
ஸபூகாஸ்யூகாஸ்யாஸ்தா மத்திதெ வகஸ்தாய—* *

* குதும் ப்ரகாசயேத் தீமாக் மக்தாம் யத்கே கோபயேத்,
அப்ரகாச ப்ரகாசாப்பாம் சுக்ரீபதே ஸம்பதாயுகீ * என்பதாக.

இதன் பொருள் என்னென்னில்; சிகேஸியாரிற்கும் கிஷ்யன் ஸ்வாசார்யனை கன்றாக வெளியிடக்கடவன்; ஆசார்யன் உபதேசித்த மக்தாததை மாத்திரம் அப்படி வெளியிடாமல் வேறு ஐக்கத்தையுள் பறைத்து வைத்துக் கொள்ளக்கடவன். இப்படியல்லாமல் வேறு விதமாக நடந்து கொள்ளும் பகைத்தில் (அதாவது) ஸ்வாசார்யனை ப்ரகாசப் படுத்தாமலிருக்கை, மக்தாததை மனம்போனபடி வெளியிட்டுவிடுகை ஆகிய இப்படிப்பட்ட கிபீதகாரியங்களைச் செய்யும் பகைத்தில் ஸம்பத்தும் ஆயுளும் துண்டும்—என்பது மேலேயெடுத்துக் காட்டிய ச்வேகாதத்தின் பொருள். இவ்விண்டு வகையான குறைகளும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் பக்கலிலே எறிக்கிடப்பதாகச் சங்கக்க இடமுள்ளது. (1) தமக்கு ஆசாரியர்களாக அமைந்த ஐந்து பெரியார்களில் ஒருவர்க்கும் ஒரு தனியன்கூட ஸ்வாமி ஸாதிக்கவில்லை. தமக்கு மேலே ஆசார்யாஸ்ஸாத ஆளவந்தார்க்கே தனியணிப்புகுக்கிறார். ஆகவே * குதும் ப்ரகாசயேத் தீமாக் * என்ற முதல் கட்டளை நிறைவேற்றப் படவில்லை.

பென்ற தெரிந்து. (2) திருக்கோட்டியூரில் தாம் உதேஷ்டமாக நடத்தினதென்று சொல்வ
யினும் * மந்தாம் யத்னே கோபயேத் * என்கிற இரண்டாவது கட்டையும் கிறையெதாம்
படவிலையென்று தெரிந்து. சிறந்த ஆசார்ய பதவியில் கிறித்திரந்த உதகம் போற்ற
கின்ற இப்போகியர் பக்கலில் இவ்வகைக் குறைகள் இவர் பெறுகாரா? என்று பாதி
பக்கலினோ ஸ்ரீமந்ராம-க்களோ கேட்டாக் கண்ண கிடைத்துப்பெறந்து கொர் கித்திகின்
முக்கள். அன்னவர்களுக்கும் தென்று கிறப்பெருவெண்டியே இந்த விவரம் கடிதப்
படுகின்றது.

மேலே சங்கித்த இரண்டு குறைகளுக்கும் ஸ்வாமி பக்கலில் அவகாச வேசமுள்
இல்லையென்பது கண்டு கிருக்கப்பட் படுகின்றது. இரண்டாவது கிஷயத்திற்கு முன்னம்
பரிசாரம் தெரிவித்து, வில்கு முதல் கிஷயத்திற் பரிசாரம் தெரிவிக்கின்றார். * மந்தாம்
யத்னே கோபயேத் * என்ற கட்டைக்கு கிபரிதமாகத் திருக்கோட்டியூரில் கோகிசு கோடி
ததின் மேலே காரியினைத்த விட்டார் என்று சொல்லு பரிசார கினைத்திருப்பதும் சொன்று
வதுந் முறைபண்ண. அங்கு கடந்த கருக்கார்த்ததின் உண்ணம் பாக்கலில்; கோர்.
ஸ்வாமி முதன் முதலாகத் திருக்கோட்டியூர்க்கு வழுந்தருளினபொது அங்கு ஓரிடத்தில் கண்டு
"கம்பி திருமாளிகை யெது?" என்று கிணைக் கேட்க, அவர்கள் "அதோ தெரிந்த
கூறு?" என்று அவருடைய திருமாளிகையைக் காட்ட, அங்கிருந்த அந்தத் திருமாளிகை
வலையில் திருவடி யாக் காட்டுகெண்ணயல் அங்கிருந்து தெண்டன் ஸ்வாமிததக்
கொண்டே [பிராணபாயப்பவகலினுலேயே] கர்நிதுமாளிகையைச் சொன்று சொந்தார்
ஸ்வாமி. இவதக் கண்ட அந்தாரர்க்கு அப்போதகால் கம்பி விடை வலாயக சொல்
கந்தது. சதர்சார்த்த கிதவத் ஸார்கபெனமாரன் ஸ்வாமி இப்படி ஆதர்க்கும்படி யான
பெருமாமகாய்க்த மறாநுபாவர் கீதுபுத்த கெருப்புப் போல நிகழும் ககாத கிளாகவே
அய்யுந் வழுத்தருள் கிருந்தார். ஸ்வாமிவின் உபகர்ப்பண கிசேஷங்களிலுள் கம்பி
தூய ய இப்படிப்பட்ட பெருமாமக அகலார் அப்போதாகத் தெரிந்த கொண்டாதம்
அகலா அவர்கன் அணுகிச்சென்று அந்த கிசேஷங்கள் கேட்க அவகாச பிகலாபகிருந்தது.
ஸ்வாமிவே பகலாய் கடந்ததகண்டு கேட்க மேண்டியிருந்த தென்னுள், மற்றையோர்கன்
கேட்பதற்கும் பெறுததற்கும் பாணகியெது? அவர்கள் கம்பிபக்கலில் அணுகுததற்கும்
அவகாசயின்னமளிந்தது. ஸ்வாமி கம்பெருபான் ஸன்சு கிரிமிருந்த அடிக்கடி கங்குசுக்கு
ககலதம் போவதபாசிருத்தபடியானே அவர்கள் கிசார்த்த கிரோ கிசேஷார்த்தககன்
பெறுததற்கு ஸ்வாமி இவ்வகை வகுவதம் போவதுமாலி கக்கினார் என்பகாத தெரிந்து
கொண்டு ஒரு காலததில் ஸ்வாமி கிடத்திலே நிகழும் கிசாமக உணங்கியிந்து இவகின்
கிருதுகித்தார்கன்;— "ஸ்வாமித்! கங்கன் இவ்வுலகிலே கிறந்து கம்பி திருமாளிகைக்கு
ஸரிபத்திலேய வாநித்ததததுக்கட்ட * தண்டமகாலினுடன் கிரகித தண்டி ஸ்ரீமந்ர
மண்டுத. * என்னுப்போனே கம்பியிடத்ததுள்ள கிசேஷங்களை க்ரஹிக்க சக்திபற்றவர்கனா
கிருக்கின்றேயர்; தெகரிக்காய் * கண்டிட காலத்தினைப் கிறத்தர் ககித காமகது கண்
தூய் * என்னுப்போனே கெடுந்தாரத்திலிருந்து கந்தம் அந்த கிசேஷங்களை க்ரஹிக்கும்
பாக்கியமுள கித்; இப்படி பகலாய் தகண்டு கடந்தகொண்டிருக்கின்ற தெகரிக்கு
அகலியம் கிதி கிளாததே தீயம்; அப்படி க்ண க்ருய்மோது அந்நிகலான அடியோய்
கனையும் கிறிது கடாமகித்தருள்கெணுய்; * கினைத்தினங்கற்பிறருணம் கண துக்காக் கி கினைத்து
முனைத்திலே கின்று பகல்கோ * என்னுப்படியான பெருமாமகாய்க்த தெகரி திருவுள்ள
மிக்கி கயக்கு அருள் சொந்தபொழிய வேது கிதமாக கங்கன் அவகர்த்தககனைக் கேட்டு
உருத்திப்பதற்கு கடிதம் இடபிக்கை. கம்பிபக்கலில் கங்கன் அணுகுகொ சொந்த

திக்கலோ பெறலோ பாணத்தியே பிள்ளைமையால் ஏழையான் வடியோங்களை ஸமயகிசே ஷத்தில் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருந்த காக்கித்தருளவேவேணும். "—என்று.

இப்படி பலகால் வேண்டிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் சாத்தாபக்தி யதிசயங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்த ஸ்வாமி * பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறமென்று, பேசி வரம்பறுத்தார் இன் * என்று தானே மற்றோருவதாரத்தில் பேசி வைக்கும்படியான பெருமை பொருத்தியவாதலால், அப்படிப்பட்ட சாத்தாளுக்க ளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை என்னிதின் மேல்தனத்திலே ஏகார்த்தமாக அழைத்துச்சென்று அவர்களுக்குப் பரமக்குணையுடன் உபதேசித்தருளினார். இப்படி யல்லாமல், அங்கே, மேல் கோபுரத்தருகே வின்றுகொண்டு விதியில் போகிறவர்களை யெல்லாம் வம்மின் கொண்மின் என்றழைத்து அர்த்தங்களை வாரியிறைத்துகிட்டார் என்று சிலர் நினைப்பதும் சொல்லுவதும் வந்துஸ்திடீயன்று. அப்படி வாரி யிறைத்திருந்தால் அதனுல் பார்க்கும் வாதொருபயது யில்லை. ஏனென்கில்; * வஞ்சுகித்தொலா வஜ்ஜுகித்தொலா வஜ்ஜுகித்தொலா— * பத்தோ கூழிதோ வா வயர்த்தல் ஸ்யாத் யத்ருச்சாச்சுத ஏவ வா * என்பது ப்ரஸித்தமான சாஸ்திரம்; கொம்பப்பட்டு ஆசார்ய ஸங்கிதியில் விடுபடப்பெறவேண்டிய மதார்த்தம் ஏடுபார்த்து கா லிக்கப்பட்டாலும், அபேஷையில்லாதிருக்க வாத்ருக்கெமாகக் காதின விழப்பெற்றாலும் அது பயனற்றதே—என்பது மேலே குறித்த வசனத்தின் பொருள். இதனை ஸ்வாமியடிக் தில் என்பது அஸம்பாவிதம். அறிந்தவைத்தும் கருணாதிசயத்தாலே தம்மையறந்து வாரி யிறைத்துகிட்டாசென்றில், இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் இதைப்பொரு மஹாகுணமாக கிணக்கவேண்டுமெனயொழிய, குற்றமாக மிகைத்துச் சங்கிக்க இடயில்லை. என்னையின் அங்ஙனம் நடத்தவில்லை. சாத்தாளுக்களும் ப்ரார்த்தித்திருந்தவர்களுமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்குக் அருமருந்தாக உபதேசித்தருளப்பட்டது. * மந்திரம் யத்நே கோபயேத் * என்ப தற்கு—சர்வாத்மகா ஒருவர்க்குநே உபதேசிக்காமல் மூடி மூடியே வைத்துக்கொள்ள வேணும் என்பதாகப் பொருள்என்று நினைப்பது பொருந்தாதது. அப்போது உபதேச பரம் பரையே இல்லையாய்விடும். எந்த மந்திரமும் யாருக்குமே ப்ராப்தமாகாமலிருக்கவேணும். மற்ற ஆசார்யர்கள் அறவ்ருத்தி ப்ராணநாசார்யர்கள் என்றும், ஸ்வாமி பெம்பெருமானார் க்குப்பாமாதா ப்ராணநாசார்யர் என்றும் சொல்வதற்குச் சாவுவும் இட முண்டு. கம்மிசின் திரு வாணைய மீறி உபதேசித்தார் என்பது உண்டு. அந்தக் குற்றத்தை ஸ்வாமி தாமேவிசைந்து மறுபொழி கூறினது ப்ராணீதமாயிருப்பதால் அதில் இப்போது விசாரமொன்றுயில்லை. அதிகாரிகளுக்கும் வாரி யிறைத்துகிட்டார் என்று கொண்டு கூறும் ஆசேஷபத்திற்கே இவ்ருப் பரிஹாஸமுணைக்கப்பட்டது. "மனமுடைவீரென்கிற சாத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர் சிக்குகானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகள் " என்கிற ஆசார்யற்றதய ஸ்ரீ ஸூக்தி யின்படி அதிகாரிகளான ஸச்சிஷ்ய ஸகூண ஸூர்த்தியுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே ஸ்வாமி உபதேசித்தருளினார் என்கிற பரமார்த்தத்தை சிறுபித்தோமானேனும்,

இனி, * குரும் பாகாசயேத் தீமாஃ * என்ற முதற் கட்டளை ஸ்வாமிபக்கலிலே கண்ட தில்லையே பென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாஸமுணர்த்துகிறோம். இதற்கு பஹிர்க்க ஸமாதான மென்றும் அந்தங்க ஸமாதானமென்றும் இரண்டுண்டு. இரண்டையும் தெரிவிக்கிறோம். பஹிர்க்க ஸமாதானத்தை முன்னே தெரிவிக்கிறோம். * குரும் பாகாசயேத் தீமாஃ * என்ற கட்டளையை மற்றையாகிரியர்களுக்கெல்லாரும் எவ்விதமாகப் பரிபாலனம் செய்திருக்கிறார் களோ அய்விதமாகவேதான் எம்பெருமானாரும் பரிபாலனம் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீமக்காத

முனிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்களும் தம்தம் ஆசிரியர்களுக்குத் தனியன் இயற்றி யதுரைத் திப்பது, காலசேஷப் ப்ரஸங்கங்களில் அவ்வாசார்யர்களின் பெருமைகளைப் பன்னியுரைப்பது என்று இவ்விதமாகத் தானே கடந்து கொண்டார்கள். ஸ்வாமியும் அவ்விதமாகவே நடந்து கொண்டார். பெரியாரும் முதலான தம் ஆசிரியர்களுக்கு இன்றைக்கும் வழங்குவதும் தனியன்களெல்லாம் ஸ்வாமி பணித்தவையே. தம்முடைய வாழ்காலில் அவ்வாசிரியர்களின் பெருமைகளை “போற்றியுட்பதும் புத்தியிற் கொண்டதும் பொங்குபுகழ் சாற்றுவனர்ப் பதும்” செய்துகொண்டே விருந்தாரென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? வேறு எவ்விதமாக குருபாகாசகம் பண்ணுவது? பண்ணத்தகுந்த முறையில் பண்ணியேயிருக்கிறார்—என்கிற வித பழியைக் ஸமாநாதனம். எல்லாரும் சொல்லிப்போருகின்ற ஸமாநாதனம் இதுவே.

இனி அந்தாங்க ஸமாநாதனமாகவது, கேள்வியின். ஸ்வாமி தமக்கு ஸாஷாத் ஆசார்யர்களான ஐயர்களில் ஒருவர்க்கும் தாம் தனியன் இடவில்லை, அந்தத் தனியன்களெல்லாம் வேறு சிலர் இட்டவையே என்றே வைத்துக்கொள்ளோம். ஆனவந்தார் விஷயமாக ஸ்வாமி தனியனிட்டிருக்கிறதென்பதில் ஸந்தேஹமோ கிவாதமோ இல்லையே. * யத்பதாம்போருஹ த்பாக வித்வஸ்தா தேஷ. கல்மஷா; வஸ்துதாம் உபயாதேஹம் யாமுநேயம் ஸ்வாமி தம். * என்கிற இந்தத் தனியன் தோபாய்பத்தின் தொடக்கத்தில் இருப்பதால் இது ஸ்வாமியின் சைகையே பெண்பது கிரியைதம். ஆனவந்தாருடைய திருவடிகளிரண்டை மாத்திரம் கிட்டுப்பதாக இங்குக் கூறுகின்றதன்று. இங்குள்ள * பதாம்போருஹபதத்தினால் அதிஞன்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. அவை எவையென்னில்; ஆனவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தே இருக்கின்றன. அவர் ஆநித்த இரண்டு திருவடிகள் (கம்மாழ்வாருடைய திருவடிகள்) ஆக காண்கு. அவ்வாசனவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்வத்திரும்பு கமக்கு ஆசாரியர்களான ஐயருடைய திருவடிகள் பத்து; ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சித்திப்பதாகத் தெரிவிப்பது இந்தச் சீலாகம். கிவரித்துக் காட்டுகிறோம், காண்மின்.

யத்பதாம்போருஹ—யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாநம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி வந்து அற்க.) ஆனவந்தாருடைய திருமேனிலுள்ள பாதாசின்தங்களைச் சொன்ன படி, மறுபடியும் ‘என்ன பதாம்போருஹே’ என்றால்—ஆனவந்தார்தாம் * மாநா பிரா யுவதயா * என்கிற சீலோகத்தில் “ஆத்மஸ்ய வ: குலபதேர் வகுளாசோமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாயி மூர்த்தா * என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிசுர ணித்த கம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங்களும் யத்பதாம்போருஹ சப்தத்தினாலேயே எனி தாகத் தெரிவிக்கப்படும். நீண்டு * யத்ய பதாம்போருஹாணி யத்பதாம்போருஹாணி” என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவ ராதலால் ஆனவந்தாருடைய மூன்று சிஷ்யர்களையே ஆனவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. ‘பதாம்போருஹ’ என்பதில் இரண்டுபதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத- என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக்கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றம் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடி களைச் சொல்லுமோவென்னில்; * தாநி வைபவங்கொண்ட தடர் தாமரைகட்கே * (திருவாய் மொழி, 6—8—9.) என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகத்தை யறிந்தவர்கள் இதில் கிப்பிப்பத்தி பண்ணமாட்டார்கள். “தாநி வைபவங்கொண்ட தடந்தானினை” என்னவேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்குப் பர்வாயமாகத் தாமரைவையே சொல்லிவிருப்பது காண்க. இந்த உடைவட மொழியிலுமுண்டு; அபஹ்ருதீயஸங்கா மென்பர்கள்.

ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் பராசார்யரான ஆனவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களையும் பரகாசப்படுத்தியே தனியளித்திருக்குமழுது ஸத்ருதையைக் ஹ்ருதயங்கமம். “சூரும் பரகாசயேத் சிஷ்ய:” என்னும் “சூரும் பரகாசயேத் தீமாக்” என்று மூல பரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹாமேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய பரகாசம் பண்ண வாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதாவையவம் கிளக்க இவ்வளவே ச்லோகாத்மத்தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருகளின் விது இவ்வளவே யன்றோ இருப்பது. இதுதான் அந்தாங்க ஸாமாதான மென்பது.

இப்படி துட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி எதுக்கு ச்லோகமியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஃஸ்பஷ்டமாகவே கங்கு தெரிந்து கொள்ளும்படி. நியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவற்றிலும் அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். அன்னவர்கள், முத்துற முன்னம் வெளிவிட்ட பழியக்கணமாதாகத்தைக்கொண்டு த்ருப்பிடுபறக.

* யத்பதாம்போருஷேந்த்யாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு கிசேஷமும் துட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஷ] என்று ஐந்து எழுத்துக்களைவிட்டு ஆனவந்தார்திருவடிகளை கித்தேத்திருப்பதானது ஆனவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சித்தனைக்கு இனக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுதன்னிலும் முதலிலே பகாசத்தவிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசார்யர்களுள் தலைமையாகியவரே தமக்குத் தலைவான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸாசகமாகிறது. எவ்வளவே யென்னின்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமையாகியவர் பெரிய நம்பி; அவருடைய கிண்காமதேயம் பராங்குசநாஸர் என்பது. வாக்ய சூருபாம்பணயில் “ஸ்ரீமதே சாமாதுஜாயகம்; ஸ்ரீமத்யாமுகமுகயே நம:” என்றவாக்யங்களுக்கிடையில் “ஸ்ரீபராங்குச தாஸாய நம:” என்றிருப்பது கொண்டும் பெரியதம்பிரிஷணைய திருகாமம் பராங்குச தாஸ என்பதே பென்றநியலாம். பதாம்போருஷ என்றதில் முதலிலுள்ளபகாரம் பரங்குச தாஸாகிறது தம் முதலாசிரியரை பரத்யபிஷ்டுபகம் பண்ணவல்லது என்றணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரியதம்பி ஸாதிதராகிரு என்னின், மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் கங்கு ஆசார்யர்கள் ஸாதிதர்களாகிறபடியையும் காட்டவேண்டாமோ? என்று. கேண்மின்; தலைவான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஆவ்வேசாசிரியனாரும் இவ்வளவே காட்டியாகவேணுபென்கிற திர்ப்பந்த யிதில். மஹாவிசேஷிகளான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புரூத்த ஆசாய்த்த பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்பா ங்குகும்.

...

...

...

*

“ஆத்மதா பலதா:.”

நம் பூர்வாசார்யர்கள் திய்யப்பந்த கியாக்யானம் முதலிய ஸம்ப்ரதாயகார்த்தங்களில் ச்ருதிஸம்ஸுதிதிறா ஸ புரான பாஞ்சாந்தாங்கன் முதலான பல பல பரமாணங்களையும் உபாஹரித்தருவிவுண்ணார்களென்பது யாவருமறித்ததே. அந்த பரமாணங்களில் சிலவற்றை கற்றுணர்ந்த பெரியார்களுக்கூட முறைவழவாக அச்சிட்டுகிட்டபடியால் அவற்றைப் பின்புள்ள கித்வான்களும் கிசேஷியிம்சயின் தீக்கே அந்த அச்சப்பிழைகளை அகற்றாமலே அப்படியே அதுணந்தானம் செய்தவருவது ஒரு குடியாக ஆய்கிட்டது. *அர்ச்சாவ தாரோ பாதாநவைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம்; மாத்ருயோகிபரீஷடியாஸ் துல்யமாஹுர் மஹிண:” என்கிற பரமாண வசகத்தை ஸ்ரீ வசகபூஷண வ்யாக்யானாதினில் “அர்ச்சாவதாரோபாதாகம்” என்று தனிப்பதமாகப் பிரித்து யாரோடு அச்சிட்டு கிட்டார்கள்; அப்படித்

தனிப்பதமாகப் பிரித்தால் என்ன அர்த்தம் ஆகும் என்பதைக்கூட கிம்சிபாமஸ் கித்வான் கருங்கூட (சினர்) காண்கும் அப்படியே வ்யவகாரித்து வருகிறார்கள். அங்கிதமான வழுக்களில் பரக்ருதம் ஒரு பெரியவழுவை யெடுத்தக்காட்டித் திருத்தம் உணர்த்த விரும்புகிறோம்.

* ஆத்மநா பலதா * என்கிற ப்ரமாணவாக்யம் காலசேஷபாலிகர்களான சீவாயிகள் பாவர்க்கும் தெரிந்ததே. இதை நம் சூசாரியர்கள் தீவ்யப்ரபத்த வியாக்யானங்களில் கைபாண்டிருக்கிறார்கள். இது எங்கிடத்து ப்ரமாணம்? இதன் உண்மையான வடிவம் எப்படிப்பட்டது? என்று கிம்சிபாமஸே “ஆத்மநா பலதா” என்றே சொல்லி கைபகளில் உபப்பாஸங்களுக்கும் செய்து வருகிறார்கள். எம்பெருமான் அடியார்களுக்கருத் தன்னை அறுபவிக்கவாழ்ப்படி கொடுத்த; அறுபவிக்கைக் குறுப்பான வலிமையையும் கொடுத்தருளுகிறான் என்கிற கிவகையிலே இந்த ப்ரமாணம் கைபாஸப்பட்டு வருகிறது. ஆத்மநா என்றும் பலதா என்றும் ஆகாராதமாகச் சொன்னால் இந்தச் சொல்பகவானிடத்தில் எப்படி அங்கிக்கும்? ஆத்மநா என்றால் அது கந்தரீலிக்கச்சொல்வடியுமாகத் தோன்றவில்லையா? புருஷோத்தமனை இப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவசியமென்ன? என்று ஆராய வேண்டியது பண்டிதர்களின் கடமை. இந்த ப்ரமாணத்தைப் பாம்பலையாய் இப்படியே பலரும் சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் வருகிறார்களாதலால் ஏதோ அகிசாரிதரமணியமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றதென்றே சொல்லியாகவேண்டும்.

இந்த ப்ரமாணமானது அத்வயனம் பண்ணப்பட்டுவருகிற க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்திலுள்ளது. காலாவது காண்டம் முதல் ப்ரக்ஷத்திலும் ஏழாவது காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரக்ஷத்திலுமாக இருமுறை ஓதப்பட்டு வருகிறது இந்த வாக்யம்.

*ய சூகதா வ ருதா வஸத விஸ்வ உவாவஸதே ஸூரிஷம் வஸதே தெவா:

யஸதே அரபாஸதா வஸதே வததே-காலெஷ தெவாய வஸிஷா விஸதா *

என்பது பரிபூர்ணமானருக்கு. இதற்கு அகாதியான பதபாடமும் ஓதப்பட்டு வருகிறது. சூததாஉகதாஉத—தா: வஸதாஉதீஸதா—தா: என்ற விஸர்க்காரத்தமாகவே ஆசேஷ ஸ்ரீமர்சவர் மைகண்டமாக ஓதப்பட்டு வருகின்றது. இதன் எங்கிதமான பாடபேதமும் கிடையாது. [சூதாஉகதாஉதீதி சூததா: வஸதாஉதீதிஸதா:.] ஆதமாவை [தன்னை]க் கொடுப்பவன்—ஆத்மநா:; வலித்தைக் கொடுப்பவன்—பலதா:; ருடிகில் விஸர்க்கயிருந்தால் பற்றுவசையாக ஆய்கிறமேயென்ற சினர் மயங்கியே விஸர்க்கத்தையொழித்து ஆத்மநா என்றும் பலதா என்றும் அவிஸர்க்கமாகச் சொல்லுவது. அந்த மயக்கம் வேண்டா; தெளிவும் வழி காட்டுகிறோம். சூயாஉதா, வஸதாஉதா, வஸிஷதா, ஸூணதா, வஸாததா, வஸததா, வஸததா: என்று இப்படி பலபல பதங்கள் ப்ரதமாகிப்பகியின் எகவசத்திலே வருவன. *ஸூதோ உகிஷ ஸூகிஷுவிஸு * (அஷ்டாத பாயி. 3—2—74) என்கிற ஸூகிஷத்தினால் ‘வித’ வந்து ஆத்மநா: என்றும் பலதா: என்றும் அவிஸர்க்கமாக கீழ்பக்கமாகிற தென்ற உணரவேணும். தகிதீயாபற்று வசத்தில்தான் ஆத்மநா: என்றும் பலதா: என்றும் வரும். சப்தமஞ்ஜரியில் விச்வபா: என்று காட்டியிருப்பதையும் கவனிப்பது.

ஆகவே, சில பதிப்புகளில் ஆத்மநா பலதா என்று அவிஸர்க்கமாகக்கண்டாலும் ப்ரமாணிகர்களும் நிர்மதனார்களுமான பண்டிதர்கள் விஸர்க்கமிட்டுத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டி மென்று அகிசயர் விஞ்ஞாபித்து தென்கிறோம்.